

پیغمبر

داشور کا اوڑھو پا نہ وچھوئے یونگی
پتھر بیس کے غزال کو دھڑان پتھر یونگی

(غزال یونگ)

ساتھر یونگ

دويٽم ايدل ليشن

شمير . پندرہ سو (۱۵۰) _____

دچھاپ کال _____ اگست سو ۱۹۹۳

تھائیسل و آرتی _____
محمد کمال تنہا
پینتو نیو اے پلازہ یونیورسٹی روڈ پشاور
کتا بت _____ شمس الاقال شمس
سید و شریف سوات
بیعہ . یچاس ۵۰ روپے

درک . ملت پبلیکیشنز
چار سدہ
پرانگ

دَخْلَهُ خُوبِي مُورِيَهُ نُومُ دَچا
مِينَهُ پَانِه بَنُودَهُ نَهُ او قَرْبَانِيَهُ چه
زَهُ دَالْسَانِيتُ دَخُورَدَهُ دَمِينَهُ
دَلُورَتِيَا او دَبَنَايِستُ دَتَقَدَسُ پَه
رَمُونَ پُوهَكَرم

سَاحِرَأَپِرِيلِيَهُ
مِينَگُورَهُ سَنَةُ ١٩٩٣

عرصہ دلچشم

مادا شاعری کا اور مینے ابتداء دا "صلد سرہ کرے دا۔ دا
دواڑک خیزونہ وروستو زماعادت اور ضرورت جو پرشول۔ اور اوس میں
ڈ فطرت حجزونہ جو پردی۔ نن چہ دازکہ ٹھی هم ویم اور تاسوہم۔ چہ پہ
هر بیانار کلی اور علاقہ کبن بے شارہ ادبی تنظیموں جو کئے اور جائے دی اور بے شمار کا
شاعر ان صاحبان دا ادب پہ نوم کپرندی دی۔ دا سے حال پہ ھنگہ ورخوک بن
نہ وو۔ پیسپور کبن پنتو ادبی حبر کہ وہ۔ خیر کبن خیر ادبی حبر کہ
وہ۔ اور کال پہ کال یہ د رحمان با باعمر سونہ کیدل۔ نو دمے حدود
قطعیت سرہ سرہ یو خصوصی خیز دا وو چہ دا شکم صدی پہ چے
مینھو میانہ ورخوک بن دا پنتو شاعری اور ادب حائے چیر باقاعدہ اور قطعی
وو۔ ما ته احساس دے چہ دا چیر ہنکامہ خیز اور انقلابی دور وو مکہ چہ
یو طرفہ د تخلیق عمل جریان لرلو تو بل خواہ د تنقید فکری کا وشونہ
اور ودیے د خیلے ارتقار نہ ولنے دے روانے وہ۔

ڈ پنتو شعر و ادب ددیے دو پہ ور و مبی فہرست کبن
کہ امیر حمزہ خان شینواری، دوست ھمہ خان کامل، سمیدر بدراشی
سید رسول رسا۔ فضل حق شیدا، رشید علی خان دھقان، اجل خٹک
قلندر مومند۔ ولی محمد طوفان، تمہرا حقی، نصراللہ خان نصر العلیزادہ
نااظر شینواری نومونہ وو۔ نوہم ددیے دو رپہ دو یم فہرست
کبن زمینہ ھمزولی شاعران ڈ پنتو شاعری اور ادب پہ دشت کبن ابی
پنے د منزل پہ لوری سروہلی بر وھلی روانہ وو۔

زئے من هم د خپلو ھمزولو شاعر انو منکرو مینیں اور شکر گذاریم!
د دوئی تخلیق دارے د دوئی د خیکرا اور د ہن شعوری الوت اور رسانی
ددوئی د فن معیار اور پوختوالے کہ خوک نن ھم کتل عنواری نو د دے

دُور میاشتیزے او پنځلسو ورځخه بعله "لار" "قند" "دوران" "غنجه" نکیاله "ژوند" او رهبر ده . په فایلونو کښ یو نظر او لوی . زما د ده دور ادبی ملکري او همسفر ده خبره ګواهدي او په ده خبره متفق دی چه کچره د استقامه سیاست د مکروهه عنادی مبارزونه موښ په ده دوزکښ د پښتو ادب او شاعري لږه، بيرته یا یوئه په ډنه ساتله واه او د قومیت د منافقانه سحر او عمل نه مو ادب ژغورلے ده نون به د پښتو ادب حقیقتاً کمال ته رسیده وو . دریغه چه په ده دوزکښ موښ د قومیت او ترقی پسندی د سیاسي اشرا تو په تله کښ دهه برابره ساتله وهه ؟ خو چه او مومنه ساتله نو د قومیت او ترقی پسندی خلاف سرکرمو ټوتونو وړو مې کُزار د پښتو ادب او شاعري په محبو او کړه ختم ټه کړه . او هغه ودهه، فار، عالم، شعور او عمل ټه لکه د یوئه نقطه ساکت کړو . "کوم چه د ده ادبی محبو په واسط جريان شوئه وو . او دويم کُزارهه په ځنه فني او ادبی مکتبو او کړو شاريه ټه کړه . او ترننه پوره ټه منفي اثرات خواره دی . او پښتو شعرو ادب او فن برخ تک ته نه پریندی . زه د ادب او سیاست یا ادب او قومیت کښ د ترقی پسندی یارزې جذ به او غورزنگ ځالفت نه کوم . خو کله چه داعنصرونه د فن او ادب توازن ختموي نوبیا ټه قایل نه يم .

زما د پینزیب "شاعري د ده بلاخیز دوز شاعري ده . د ده دوز **شله** صدی د مینځو میانه ورځه چه د بې شاره مسائلو تجربه حادثه، حالاتو واقعاتو د مشق تخته وهه په کومه کښ چه خا مئي ځپورهه ځرومۍ او بې وسی دیره بنکاره او جوته ده . ځکه چه ده عواملو زما د ذات او آنا زما د فکر شعور احساس او شخصیت شیه هروخت په خپلو زیگو کانپو ويشهله او ذره کوله ټه . او زما

جنون، سودا میننه او افسون به گلیا و او دا بشری بخربی شیشه به
بیه بیار اغوندله او پیوند کوله. او هم داوجه ده چه داشاعری مانه
دیره هکرانه عزیزه او خوبه ده. په ده شاعری کښ ده
ده معیار عروج کمزوری یا پستی په باره کښ زه ده خبره ضرورت
نه محسوس کوئ چه افضل رضنا، میان تقویم الحق، قلتدر مومند،
راج ولی شاه ختک، همیش خلیک به پرے خمه مقدمه یا مقاله او لیکی
حکم چه که زما دا هکران قدر ملکری او مهریان زرحله زما د فکری
(او شعری تخلیق او قوت دیر تا ولیونه او صفتونه او لیکی نو دا به ترهنخه
پوره منافقت او وبالغه وی ترڅول پوره چه زما لوستونکی بلا واسطه
زما د شاعری سرکیه نه وی محسوس کړے.

زه د خپل دور یو سام انسان یم زما سره په ده دور کښ
چه صینه غریبی، طبقات عناد، بی الضافو، مجبورو، نا کامو، کوم سلوک
او رویه ساتله ده او کومو واقعه تو سره چه په ده وخت کښ زکه مقابل
ووم د دغه احساسات او اظهار د **پیشیب** په هر غزل او شعر کښ
للہ ک درد د تیزه سریکے موجود ده.

او س خوبه د نقاد! چه د اشاعری ورته پریوته، پسته
او کمزوه سبکاری او که بے او صوله یاد اچه هنجه ما خنکه شاعر کنې.
خومره لوئه شاعر یا خومره ورکوئه شاعر. ما د پاره خونبی دا
قدر کاف د چه اعلی فن او د فن د ورکوئه والی مدلہ دومه
متزارعه نه ده خومره چه د ادب نننی منافقت جو پک کړے ده.
مانه آندازه ده ما ته معلومه دکا چه زما شاعری د یو خواهش
د کروب او شدت نه زینیده ده په ده خواهش کښ یو ساز
ریدم او کړیکه وکه کوم چه پخپله یو حقیقت ده. یا خنثرا د اچه
یوه ریستونه دنیا ده. دایوه دا سه دنیا ده چه خلیفه فکری
جد باقی، شعوری، عملی او واقعاتی مسئلې شتہ ده.

کوئے چه دَتَخِيلِي دُنيا ڈِدے رنگه مسلونه بے شمیره حَلَه زیاتے بنایسته پُرْشوقه او دردناکے دی۔ بس نوبیا زمادا رینبتوئے دُنيا (په کوم کبن چه زه ژوندے یم) ڈکوئے ڈپاره چه زه امن، انصاف او مینه عنواںم ڈکوئے استوکنے چه زه ڈیر معصوم بے دسہ مکزوری بنکلی بے ازارہ گنزم۔ اوچا ڈپاره چه زه دَشاعِري (دَفِكري حُسْن او تخيلاٽي بنلا قايل یم) خو صِرف په مادی او حقیقی شکل کبن۔ مکه چه زه انسان یم ڈنور و انسان انو سره رشته، تعلق، مینه، دوستی، نفترت او مبارزے لرم۔ او دوئی سره په هر حال غم بنا دئی کبن هم شرکی یم بالکل په ڈے چول لکه ٹنگله چه زما په شاعِري کبن رِدم، ساز او موسيقى دَخليق تر ھدة بشریکه دا۔

که چرے زَمَا دَشاعِري دَ بلا واسطه انداز ڈیور وايي
 نقاد په معیار ڈير سطحی او پست دے دَاعلیٰ شعری صفاتو خاصیتونو
 او معیار اهلیت نه کنڑی نو ڈے غنیمه وجہ داده چه زما پالنه او
 تربیت ڈیوے خصوصی طبیتے دَمعیار مطابق نه ڈے شوے۔ زما شعری
 فن او تو ان که خ خصوصی لطیف او شاھانه تخیل اوصاف او خاصیتونه
 نه لری نو ڈے وجہ داده چه واقعی چه ما عیش و طرب یا ارام او
 شاھانه طلب نه کتله ڈے او نہم لیدے ڈے او نه راته په ڈے وصف
 اسرارونه او رموزونه معلوم دی۔

زما شاعری خود یو عام سمری د روز مرہ ژوند د مجبور و مسلو پریشانو تذکرے کوئے شی۔ او داحکه چه ما ته صِرف ڈیو عوای ذہانت په بارہ کبن تجربہ شتہ یا کہ دَخھنے خبریم نو هغه ڈے نہ چه دا ورپے ورپے، صفا صفا او لندے لندے خبرے په سادہ او بلا واسطه طریقہ په شعر کبن بیان کرم۔ ادبی ھوبنہ د نقاد که زما شاعری سطحی کنڑی او کہ پیکه ما ته دا پخپلہ معلوم د کا چه زه ڈھپل دوڑ ڈپاره سیکم که په قول د نقاد په ڈے کبن د راتلونکی

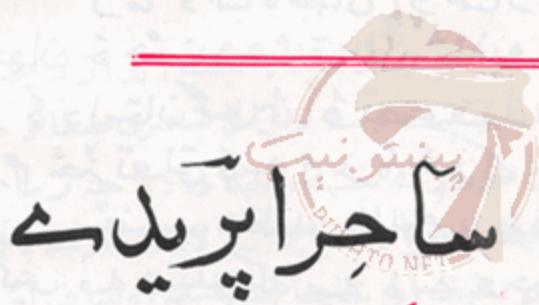
دَوْرُ دَيَارَهُ خَهْ نِشَتَهُ نُوزَهُ دِهْ حَقِيقَتَهُ هُمْ خَبَر
 يَمْ چَهْ دَخَلَ وَخَتَهُ اَوْ زَمَانَهُ پَهْ بَارَهُ كَبَنْ سِيَكَلْ دَخَلَهُ
 زَمَانَهُ پَهْ خَهْ مَسْلُهَ صُورَتَهُ حَالَهُ اَقْعَاتَهُ اَوْ جَذَبَاتَهُ اَظَهَارَهُ
 كَوْلَهُمْ پَهْ خَلَهُ حَائِلَهُ دِيرَاهِمْ اَوْ ضَرُورَهُ دِي اَوْ دَامَهُ
 كَرَهِي دِي اَوْ دَامِمْ كَلَكْ لِيقَنْ دَهْ چَهْ دَخَلَهُ زَمَانَهُ اَوْ وَخَتَهُ
 پَحْقَلَهُ سِيَكَلْ دَتِيرَهُ زَوْرُ اَوْ وَخَتَهُ نَهُ پَهْ سَلَ چَنَدَهُ زَيَاتَهُ
 اَهِمْ اَوْ مَعيَارِي كَاوَشَ دَهْ.

زَمَانَهُ شَاهَ جَهَانَ اَوْ مَتَازَهُ عَلَيْهِ يَا جَهَانَكَرَ اَوْ
 نُورَجَهَانَ دَحْنُ وَعَشَقَ اَوْ شَانَ وَشُوكَتَ سَهَّخَهَ كَارَ
 دَهْ؟ دَاستَانَ كَويَيِّي اَوْ تَصُوفَ دَبارِيَكَوْ اَوْ قَصِيدَهُ
 سَهَّهَمَّ خَهْ تَعْلَقَ دَهْ؟ بَزَهَهُ خَوَكَهُ لِيَكَمْ نُوزَهُ دَخَلَهُ دَوْرُ
 دَغَرْبَتَ، غَرَبَ، ظَلِيمَ مَظْلُومَهُ بَهْ وَسَهَّهَ بَهْ وَسَهَّهَ پَهْ
 بَارَهُ كَبَنْ بَهْ سِيَكَمْ كَهْ پَهْ دِهْ وَجَهْ زَمَانَشَاعِرِي سَويَهُ
 شَاعِرِي نَهُ دَكَنَرَهُ كَيِيزَهُ اَوْ لَوَهُ شَاعِرِي نَهُ مِنَهُ كَيِيزَمْ
 نُوهَهُمْ دَاسَهُ سَبَهَ دَهْ مَادَهُ بَارَهُ دَاعَتَهُ خَبَرَهُ دَهْ
 چَهْ زَهَهُ دَخَلَهُ زَمَانَهُ دَهْ خَلَقَوْ دَهْ مَسْلُوْهُ جَذَبَاتَهُ اَهَلَهُ
 اَوْ اَحْسَانَهُ شَاعِرِيْمَ اَوْ زَمَانَشَاعِرِي دَهْ دَرَوَهُ دَزَرَوْنَهُ
 آوازَهَهُ -

زَهَهُ دَالِلَهُ رَبُّ الْعَظِيمِ شُكْرُ كَنَارِيَمْ چَهْ دَهْ
پِينَزِيب " دَوْيِمْ اِيدَهِيشَنْ چَهَابَ كَيِيدَهُ اَهَلَهُ
 هَهُ جَوَهَرَهُمْ اَوْ دَخَلَهُ لَوْسَتوْنَهُ دَهْ مِينَهُ اَوْ پَيْرَزَونَهُ
 هَهُمْ مشَكُورِيَمْ دَهْ چَهَهُ مِينَهُ چَهْ زَمَانَشَاعِرِي دَهْ اَوْ دَيَرَهُ
 پَهْ خَلُوصَهُ وَرَتَهُ دَهْ پِينَزِيب دَوْيِمْ اِيدَهِيشَنْ دَهْ مَعْمُونَهُ تَرْمِمْ

او قطع بُرْید سره و راندے کوم په دا دعوی چه
 ما په دیر کړوانه بیعه خرڅنه کړئ
 عشقه علامت هم د سایلی شوئے
 په آخونکښ د خپل ګران وراره شمس الاقبال شمس
 د مینه او پېروزونه اظهار که او نه کرم نو دا به دیره
 کم ظرف وي که چرے د شمس مینه او پېروزونه نه وئے
 نو شاید چه زه د پیزیب د دویم ایده لیشن د چها پ
 کیدو اهل نه وئے - دغه رنگ زه د ملت پبلیکیشن
 د مالک عنایت الله ګران د کړو پېروزونو او مد شکرکنار

- ۳ -

مینکوره سوات
 ګستہت سنہ ۱۹۹۳ء

ساحر اپرید

ساحر اپریدے زما پیر خواخوب دے او زرلا ته راتیر منگره

دے. دھپل وخت د رومنی او ترق پسند شاعر انوپہ صف کبن د ساحر اپریدی مقام جوت او خلند کا دے او ددہ د شاعری سادگی او نطاافت، درد او ردم ساحر لہ دن او د صبا په عنزکو شاعری نو کبی خصوصی ٹھانے درکھے دے۔

پینزیب د ساحر اپریدی د شاعری پروجی مجموعہ دے۔
چه د شاعری د لیور ٹکین او سبلکی کتاب په حیثیت دلتا چھاپ شوہ او هلتہ لایو وختم شو۔ ھوز کھپل د خواهش په قلار پرینسبود مچ پینزیب دے بیا چھاپ شی۔

زما د دے خواهش اظہار ساحر اپریدی هم او باللو۔ او د معمولی رد و بدل ترمیم او ترتیب سره مے د پینزیب قلمی نسخہ ماتھ د چھاپ کیدو د پارہ را کرہ هم له دے کبلہ زہ نن د یہ په مینہ او خلوص د ساحر اپریدی لوستونکو ته دویم حمل د پینزیب ایدیشن و رلانڈ کوم۔

د پینزیب د چھاپ کیدو گلهم حقوق د ملت پیلیکیشنز
چارسدے پہاںکو ادارے په حق کتبے محفوظ دی۔

عنایت اللہ عکران

ملت پیلیکیشنز چارسدہ پہاںک

شِرْل

ساحرا پريدي

دھبعت و رانه دُنيا جبوره و م
دجنون و رانه لاره يا جبوره و م
شيرينه حانه که پښتون بنا ديدی
نو صدقه به و رته تاجوره و م
پرے ډے کم نه شی غوره هُن
چه تر فکرونہ د الله جبوره و م
دومره و فادر سره او کرم خپله
چه هر یو بنکابے و فاجروره و م
تله شه سپوره می دھجیر په کې راهه
د غم سفر چه تر صا جبوره و م
خاوره ډے بدم د قد منوزرہ کې نه
منزل د مینه ډے جفا جبوره و م

ن چه مقصد ڈے د عزیز ب محظہ
صبا با د غنہ ب نار بیدی ا جبوره و م

غزل

ساحر اپریدے

مادا ارمان وینه ارزانه نہ کرہ
خپله وفا م بد کمانه نہ کرہ
اور پا او بوبنے لبزید لے بنکاری
چاویل اکرانہ م اسانہ نہ کرہ
پا اوسنکو خود، پہ فریاد و نوم خہ
چھے محبو بہ پریشانہ نہ کرہ
پہ دی امید ڈھندہ راشے کلے!
لیوتھے؟ ما خونہ ودانہ نہ کرہ
ساق خلوص دھے چہ پہ جام پختہ دو
دغم چپے نہ سرگردانہ نہ کرہ
ڈڑوند زرخله قیصہ ورکے شہ
چھم یو حُل درنہ قربانہ نہ کرہ

صلح گرہ ٹوند بکنے نا کامی ہم رائی
ما ہیچ خبر کھان تہ گرانہ نہ کرہ

غزال

ساحرا پریده

ٿوندہ چه اوئه وائے چه گوان یمه
خومره چه ته گوان ڦڻه ارزان یمه

پت چه ڏصباپه سپين ڪفن ڪښه شى

بس ڏتوري ٽهه هغه ارمان یمه

وخته ڏ وجود نعى م خه کوه ؟

ڌه نه منکرنه یم چه افغان یمه

ختنه په اسانه ڦيورو زيه گا

ناز ته ڏ هغه جيئي ھيران یمه

ستاپه مستانه لطر جارو ٽه یم

کلے په جنوون ھے تاوان یمه

ستاز ده که جفا کړئ که وفا کوه

ستاهره ادا باند قربان یمه

لکڻ ده ساحرا په چواني ٻچن سوچ
جام ڏ میورا درنہ روان یمه

غزال

ساحر اپریدے

ځائے ڈھا د ٹوچه وی منزل ڈچا
 چرتنه په آسانه بنکاری مل ڈچا
 بیا گئے ڈبنپروغشی برند کپری دی
 خدا گئے زد کا چھر را غلے ڈے اجل ڈچا
 خونے ڈھینوئے او ارٹے کپٹے
 خپل بھ جمعیت نہ کری او بول ڈچا
 مینہ چھا ڈبنکلیوسٹ او کرپی شوک
 ڈعہ ڈے په شگو کبھی مزد ڈچا
 زکہ په خپل سہی باند سفر کوئم
 نئھمہ په لارہ او پہ پل ڈچا
 بس ماله سرو رماله مزا را کئی
 تیر با سہمان هسپہ چل ڈچا

ڈامسک ہرہ ڈائے ڈینبتوں قول
 پرتمہ بدم سردنہ شی پلہ درمشد ڈچا

غزال

ساحر اپریڈے

سته که آئینه درته حیرانه
دنه فیصلہ کوئندہ گرانہ ده
داخلق به خه دی چھ جبادا موکپی
خومرہ په دا اورانہ دکله خانہ ده
دا سے زر توبہ خه رنگہ او بام
لانھوپر لائے وینہ ھوانہ ده
ستا د انتظار وعدہ او بُدہ شوله
را شه کل مینه بد کمانه ده
بیاٹے په نظر کنے چلولی ده
بیا په چلوبد وجوب ستونانہ ده
ذکرہ فراق د حقیقت کوی
شمعه خه په چپے خلہ کسویانہ ده

خونہ د سلا
ست پیدہ تصور باندہ د دانہ د
زبری

غزال

ساحر اپریلیتے

خه پھانہ د کھنہ نئے مسٹے دی
خه زکا او ته لیو خه دا پیٹے مسٹے دی
ست رکے د جنگ د آئینے سره کپری
دالیونی هم دوا پکشمیتے دی
د هجربادیتے تو آسمان رسوی
د محبت د او زلبیتے مسٹے دی
ستاد پیزیسو د شرنکولونہ زار
پر ٹول سازونہ او نغمے مسٹے دی
شیخہ د وصل د امید پہ شانے
د جنت طمع او وعدے مسٹے دی
ته بے لید لے بے اس نہ وینی خوک
ستا پہ دیدن ست رکے مرپے مسٹے دی

ساحرہ ناستیکہ پہ خنک کنے دیک
ف زرہ جو دے فن جذبے مسٹے دی

شیخ

ساحر اپریڈت

مکھلے بس هنگہ و رخے بنے اُو وَتَه
ستا په دیدن په تیری دے اُو وَتَه
هنگہ چھے تارا ته په ناز اُخندل
در قیال و جنازه اُو وَتَه

یونئیٹڈ کمپنی پر تحریکیں
کو درتہ لا پڑے ساپنیے اُووٰتے
سَا انتظارِ شواخون ڈَمرگی
ڈَھروںستہ نہ م خوئے اُووٰتے

بیا پر لے شو گھے چہ او مکلو شرا
شیخہ د مینج نہ خوتوبی او ووتے
جو رہے قبرونہ چردی خیال کنے زما
ہئی! کمے ور گھ کو وہ شیئے او ووتے

ساحرہ خدھ شوں مژور منگری
پہ سنتے دانقل مودت اُوئے

غزال

ساحر اپریڈے

یوھنکامه د زرہ دُنیا کبے بنکاری
 کله په جام کله مینا کبے بنکاری
 فکرد بنکلی په کر دش ورک دے
 چرتہ په بنارچرتہ بیدیا کبے بنکاری
 ن بیاز ما د سوزیدو د پاره
 خومره په ناز او په ادا کبے بنکاری
 د کائنا تو تیول بنا یست ملکرو
 نَمَادَ كَلَّا په حیا رکبے بنکاری
 چرتہ خوره خودے یار لقنه دی
 داخوشبوی چہ په فضنا کبے بنکاری
 حال د ڈر که درتہ نه وايم هم
 نوستا د ستگو په خندابکے بنکاری

ساحر لا هف سودا کبے بنکاری
 د ژوند خوازه ملکری تاریخ تارشول

غزال

ساحر اپریڈ ۷

شوم رکنیا یسته د مینے د لورتے دی
 زماں اُستا په تماشا ورثے دی
 راغلو سپر لے مظر بہ وایہ نخے
 هم دا ذہ جام اوڈ مینا ورثے دی
 هغہ په ژوند کبھے کلئ نہ شارمہ
 بے تانہ تیرے چہ جب دا اورتھ دی
 دا ستاد زلفونہ تالونہ عنواری
 چی پہ جو تو جو تو زماورتے دی
 شکوکنیں توئی دینے شوئے سکا کلونہ
 ڈلیونتوب د اختربا ورثے دی
 بس جد ائی کہ ور کبھے راغله کلہ
 هغہ میارکا د قضا ورثے دی

پہ مسٹہ بیارا وسیتے چا ورثے دی
 کجے بہ ارعان پیٹے ساحر میدانہ وی

غزال

ساحرا پريدي

کله داستا او کله خپل غمونه
 لب کوتی ژوند شومسل غمونه
 ته یوساعت له وړه راغله کله
 خواوس به زکه کومه تل غمونه
 د هجر شپه واه پونه تيريدا
 ما به په جام کښې چوبول غمونه
 غنم د جانان م خوبن پخپله کړلوا
 بنه م ليدل بنه م کتل غمونه
 ماچه د عشق لمبوته مخان اوپنیو
 غبوبے د ام از مايل غمونه
 زکه بې غمونه د ګرلوان پريديمه
 او ته د سنه او اوږبل غمونه

ملکرو لاشتی تماشې له درسته
 یو خواه ساحر د شبل خواه مل غمونه

شزل

ساحرا پریده

بنکلی خوپه نیاز باند خبرنہ دی
دردہ ستا په راز باند خبرنہ دی
پوہم کرہ هغہ په ستر کو ستر کو کبھی
نورم په اواز باند خبرنہ دی
کیوم کرہ مطری بہ دا زل په سر
کھوتے د په ساز باند خبرنہ دی
بدچھد د بنا یستو و په جفا من
هغہ خلق په ناز باند خبرنہ دی
سو زم په جذبو کجھ شاد بھر دے
کلے په جواز باند خبرنہ دی
زہ خود وفا په لار کبھی مریمہ
خوکم په اعزاز باند خبرنہ دی

اوکرہ د ساحر نہ د بنا یست تیوس
نورم په انداز باند خبرنہ دی

غزل

ساحرا پریدے

زړکیه دغنه هم خمه مینه شوله
 چه پکنې اوچه زما مینه شوله
 خدائي تصورچه دنایست اوکلولو
 نوتنه جوړکا ماہ جبینه شوله
 چه ستالاس ساق را اور سیده
 پیاله دخاورو مرمرینه شوله
 مکس م چه پریو توپه اوښکوډ یار
 توره تیاره اوس راته پینه شوله
 زما غزل حکه رنکین شوکله
 طرحه دخیال چه درنکیتنه شوله
 دپیغلتوپ لمبوجه او وھله
 نیل شو توره لو نکنند شوله

ساحرا شیخ چه حوره پاده کمد
 مانه هم یاده یو کلپینه شوله

غزل

ساحر اپریڈے

مُرکَ دَه آسان خوغلاقی گوانہ ده
خدا غَ کیدے شی بندگی گوانہ ده
اوسمَه چه تله کوئے خاطر صنه
ڈِ رقیانو دبمنی گرانہ ده
ته دخلوت زکَه جلوت معتقد
شیخ زموبد دواہرو یاری گوانہ ده
ھغہ به نور وی زہ هغہ نہ یمه
ماته د عشق سوداگری گوانہ ده
کلے بشماره بیون دی پیکنے پ
ستا ڈکوش خوکیداری گوانہ ده
زما احساس خو یوسادہ غزل دے
خو تا ڈلفو شاعری گوانہ ده

ساحرہ نور خوم خلا عنہ نشہ دے
بس ڈجے وختہ جگدیق گوانہ ده

غزل

ساحر اپریڈے

د تیر و هیر و و رحُوش پو خبرتے
را غلے په یاد د زمالو خبرتے

خیر دے صبا به ورتہ بل اوکورم
کھورا که اوکپری د وعد و خبرتے؟

ستا بزند نظر زما میره فطرت ته
مدادم سبود لی د پشتونو خبرتے

جانانه خه په کار په دو، زر و نوبتے
د مرکوا د حبرگو خبرتے
ستاد بنکو و د شرنکیدونه قوان
آسانوی د ذول نشو خبرتے

یو خواه م سیزی ستاد هجر لجیه
بل خواه د حنپلو د پرد و خبرتے

ساحرَه نَهْ تِرَهْ حَانْ تِيرَبَامْ
چَهْ كُويْ مَلَهْ پَهْ سَلَكُو خَبَرَتْ

غزل

بیغی په سترگو کېنې خورپنه کوي
چې د بېنپولاند کتنه کوي
د چاډ پاره چې په اُرکېنې سوزم
هغه م اوں کله پښته کوي

بنکلی د خومره زور ووردي رېبه
تش په کتو د زېر و نورپنه کوي

د مسټ نظر جام کېنې شراب راکوي
ساق په مانن پېر زونه کوي
د مینه اُرلې سرور او نشه
خه پتھ پتھ سوزونه کوي

چه ورته ڈال م شوا سینه د لېر
نوستانظر ہم منه کوي

ساحرہ پتہ راحه دیدن له زما
نمود کاوندیان زمیون خارنه کوي

غزل

ساحرا پریدے

شپے دارمان په منزلو تو کبھے دی
 ستاد وصال په اُمید و نوکبھے دی
 راشہ اشنا په ژوند کبھے خوند نشہ دے
 زهر د غم د په جامونو کبھے دی
 د غریب د یئنے بے شوے مدام
 د ھلولو فالوسونو کبھے دی
 ازغی په زمہ کا کبھے د ناسور خنوی
 د غنہ خبرے په کلولو کبھے دی
 د نیاغھے رانہ هیر کروں کلے
 دستے نشے دے په عنمو نو کبھے دی
 ستا په جبین باند پریشا نے زلفے
 غندے زما و روکو خیالو نو کبھے دی

د جنتو نو بکلا سا حَرَة
 د بکلا قدمونو نو کبھے دی

خیڑل

ساحر اپریڈ میں

زھر دغم دے پکنے خکھہ حمہ
لا رہ دعمر لندو وہ حمہ

ستا د بنایت د کلستان نہ اشتا

پہ سرم خاورے باد وہ حمہ

گیرد و فا پہ غلامو کنیت یہ
د جفا کالو پیتہ و رمہ حمہ

نور م گذران نہ شی د بنکلو سڑ

بس د اخیل زرہ چرتہ شرپہ حمہ

مید ان د حشرکہ کو خدہ د کا دیار
درک می نشہ پکنے حمہ حمہ

تاد فرقت پہ نشہ مت یم کلے

خوکے خوکے جو ہتہ وہمہ حمہ

د دنیا کی باغ دے فانی سکھ
دل تہ خو ور سڑ ٹبر وہا حمہ

خیزان

ساحر اپریدے

ستاپه وعده مم اعتبار نیشته
حکه نور خوند د اشطار نیشته

ستاشرابی نظر جو په را کوئی

ساق شرابو بکنے خمار نیشته

حکه خونشته رنگینی و رکنی خله

چه په حفل کنے بنکلایار نیشته

ستا دلید واو مسید لونه پس

او س م د زر لاصبر قرار نیشته

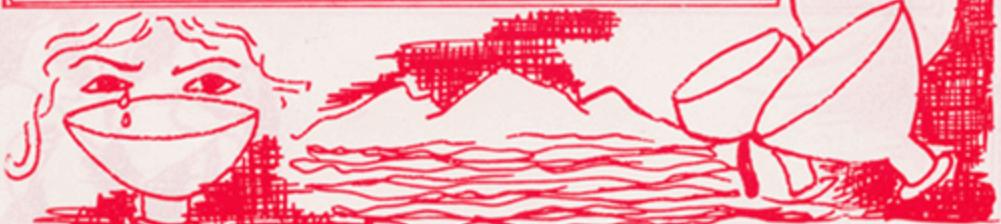
سرم که تیز و تو رو مر

خوستاد عشق نه م انکار نیشته

زیگیه او بہ چوے چه غم کوئه

ستا د غمولو خوبیں شمار نیشته

ساحر ترے زار مشکلہ حصہ دانی
چه په مین کمی بکنے لار نیشته

عَزْل

ساحِر اپریڈے

ستاد نظر باده خواری کوئہ
خند مقدسہ میخواری کوئہ

اللہ د مانہ کپری عزیب منکری
ستاد غمونو سرداری کوئہ

دیشتوں عشق خاطرد جمع اوسی
ڈدار پہ سربھئے یاری کوئہ

ستاد یاد لو عنو تپی مر او مدد شہ
زگا پہ وینواب ایاری کوئہ
هر یو حواب پہ ڈیشتوں را کوئی
خوزہ مین رواہ اری کوئہ

نہ ور کبنتے طمع نہ حرص لیدے شی
خومراہے بو شہ شاعری کوئہ

ساحِر کھوک چہ مری پہا نگہ دیعہ
زگا بہہ مرستہ ضروری کوئہ

شِرل

ساحر اپریڈے

سو زم په انکار د لوسے لوئنه
خاندی راتہ یارہ لوسے لوئنه
زار د افوار د بے لوظی نہ شم
اوکپے چہ انکار د لوسے لوئنه
کوری په ارمان زماغا ورجنون
ن رسن او دار د لوسے لوئنه
تیرم شونظر ورتہ نزدی خندے
او م کھو دیدار د لوسے لوئنه
ناز کوی خرے مسٹہ ادا کوی
اخلم آزار د لوسے لوئنه
ستور و کتل ما ته او مالارے ته
تاتھ انتظار د لرسے لوئنه

باغ تھا د امید سا
پر شونو بھار د لرسے نہ
حرکہ رانفلو

خړل

ساحرا پریدے

خوند به د ژوند رنگیونه اوچی
درد که د هینه د نغمونه اوچی
تا د فراق په شپه ز کلاسه ومه
لکه چه چه اوبلونه اوچی

په کلااب رخسار د شنه لوپه
ماوے لوکه د لمبونه اوچی
دنیا به اووینی مsti د جنت
زمآ ساق که د پردونه اوچی

ستا د کښه بندو د فشونه نار
د سترکو رپ کښه د سینونه اوچی
که د رقیب په خنک کښه یار اووین
ملکرو ساه به م د پښونه اوچی

ندا ساحر د زړه پر هر د غږېزی
ندا بر د خی ستاد کتونه اوچی

غزل

ساحر اپریڈسے

زما دیپنوترا ک اوکو خدی ستاد بنا
یوز بیخ خان خواب زر خاد دی ستاد بنا
تہ کورہ د بلی نہ عاشقان دھپل دیدن
سرونہ جی دوئی او دروازه مدی ستاد بنا
پکری د غاورا لو پکن پریوتے تارتا ر
بیا هم دے هفہ شوق او میکد دی ستاد بنا
چہ چا پکنے خدا او کپل توں نہ کوی ترے شوک
غريب پکنی په داردي نا کوڑ دی ستاد بنا
بنایت ورکن بند نام دے محبت پکنے رسوا
بلاد عذاب د کے داقتھ دی ستاد بنا
دے جشن استاد حسن د سپر لی د رنگیں نو
بس مونہ د قریب محمد میوجہ مزدی ستاد بنا

ساحر کو فروذ نہ کر کو هر خوبیدا غ د زرہ
بیا هم لارہ کیسے او تو راست پیش دی ستاد بنا

غزل

ساحر اپریڈ

یو کو خہ دکا، کله دیکلہ حرم شی
 یو عبوب دھے کله رب کله صنم شی
 ستادا زیر زیر انگلی پر همس کلاب شد
 زما او بنسک زما ویند شبئم شی
 دل صاف نامہ بیدھنہ خنک ولطف
 چرنہ ذهن چہ قیدی شی مات قلمشی
 یو کونہ کیف او سرور را کری منکرو
 چہ لہحدہ کٹھہ زیات دیار ستم شی
 دھیران په شپہ اکثر بید ورسی پار کینی
 تازا پہ یادونہ رو رو تازا دم شی
 بیا خو جمہ بس مقتل تدھے خطر دا
 کہ خبرہ ستاد مینے د قسم شی

صبر او کردا
 ساحر غزیل بہ والیہ مختتم شی
 دشت نوئے بد لادر وی

خُنل

ساحرا پر تیدے

خُنل سے رنہا کرو تو رعنونہ تو رعنونہ شو
ز لفے لیونی ہے پہ رخسارچہ ولو نہ ولو نہ شو
ستاد پنگلتوب د میکد پہ برکت مکا
لارپے د غم ورثے شرابونہ شرابونہ شو
بس چہ پہ پنزا بیو میں شویم د کلہ
اوکورا نغم غزلونہ غزلونہ شو
بیا بہ ورته اوکرم پہ للہ د وفا کلان
شپے د دیدن کہ باراونہ باراونہ شو
تکہ د فراق د دوزخونہ رایتیمہ
خہ اوس کہ وعد د جنتونہ جنتونہ شو
نیکی سے تالید پہ سیند کنھا او درید او بھے
ز لفوٹه وبرے چیور لکونہ چور لکونہ شو

مادر بین صاحرہ کو ولاہو دیس خرامان
سرکچہ د کلہ کرد اونہ کرد ابونا شو

غزل

ساحر اپریل می

ارمانِ م نہ د وصل نہ د ٹھکلو او و تو
راغلے د و او لاره و سم د ٹھکلو او و تو
داستر کے بھکنڑہ کلے ھله پینتے
کہ دم تیرے تار خسارته پہ کتلوا او و تو
ھبیار د فیبونوکریں د ان اشول یون
خورخت د پینتند غولید او و تو
حالونہ د جبین م د اغونہ شول د زر
حہ بند شوہ چہ ارمان مے د ڈلدا او و تو
صتو کہ د نظر د اسے پریوتہ پہ ماہ
چہ زور م بے اختیار کا د ترپا او و تو
رسوا م د کوشہ کنے شولو ھسے یونتو ب
خہ شوق مے د تنہ کو د چاود لو او و تو

ساحرہ چھ خلوہ م حان قربان کو پہ وفا
نوتا وے ایلمہ دار نہ د خسلوا او و تو

سازل

ساحر اپریڈے

ڈژوند په هر پا وادھئه اسکی رادر وی
 دا شہ سف دے چہ صڑا دم تر خالی رادر وی
 نور د فوت دنا کردو دلا سه تنگ نہ یمد
 زک دوہ مین چھ چرتہ اووینم سیالی رادر وی
 لاهول اهو ڈھر یوز بکا بد کمانی ڈپکن
 بو یہ چہ دلہ دے وطن کبھی پسرو رادر وی
 دمک او ڈژوند قیصہ د غیرکہ ده د سفر سرا
 خیر لمن د کوش نہ هرسوالی رادر وی
 پس احترام کرم ستار نوم گئی نو پیش نمئے
 چہ ڈھفل نہ شوک اصلی او ٹھوک نقلی رادر وی
کہ دارستیا دی چمدا وخت چکر نیکھے د لا
 غمنہ یکنی پی منکرو خوشحالی رادر وی

بنکلی پیدھنلے لارہ ج ساحر وہ غنم نہ کوئی
 خوپہ تاھے الکی او ٹسلی دا دروی

غزل

ساحر اپریڈے

زما پرے خدہ په پیانو باندھ داوز اوں کنی
چہ نہ ویتہ په میخالو باندھ داوز اوں کنی
حسن بس دام عقیدہ چہ تہ خذی مے زما
دعا بادت نور و معنو باندھ داوز اوں کنی

چہ رسائی د غیسانو پکبند حرم وی نو
د اسے مانی و آؤ استانقو باندھ داوز اوں کنی

تھے خپل نازونہ ادا کانے کوہ غم مکوہ
کلک لک لبری، لیونو باندھ داوز اوں کنی

یوہ ورہ عنوندہ خیرہ می کوہ غریبینہ
د رسوائی پہ افصالو باندھ داوز اوں کنی

چہ د بے و سو عبت نیلام کوی پہ بعده
زردارہ ستا پہ خزانو باندھ داوز اوں کنی

شمع د انورہ شپہ د بھجر کوہ صاحر تہ رنلا
چہ سوز و مونز نو پرو اوباندھ داوز اوں کنی

عڑل

ساحر اپریڈے

ھے لیونی دی دامین چھان لہ نیونہ خوری
 بنکلی کله دومرا دی سادا چھپتیز نہ خوری
 بس خوستاد زلفو پیچو خم دا سے مریام کلو
 ورک م شونفلاؤس پہ تیر کئے تینڈ کٹھفوري
 مینہ کبنتے د سرنہ چھ شی تیرھغہ پتلا دا
 سرچھ خوک ساتی منگروتل هغہ سرونہ خوری
 ہیدم وو پوہ کوتے چھ د بنکلوبیاری بنه نہ دا
 پرمیدہ چھاؤس سوزی لیونے زرکے دافنخوری
 خوری لکھ پھی د شاتو رس د کلابونونه
 د اسکل ماستا ادا کلنے آفنازونہ خوری
 غارہ د دریاب لکھ چھے چھے موجونہ خوری
 غم د دسے ژوند رالہ لاهو کریوکہ گورے بئے

بیا دار کو خود دا او سودا پکنے اخٹے دا
 ہکور خوسا ہر چھپتی قدم قدم شکونہ خوری

غزل

ساحِرا پریز

ستا په سینه چه دَکمْحُونَه کوزپریوتل
 دَلیو لونه دَصْحَارَ کرونه کوزپریوتل
 ستوري دمات شی بهارونه د اوُس نَدَادِه
 چه ستاد زریق نه د الفت يادونه کوزپریوتل
 ته چه محفل ته راغلَه مِيُنَه کله
 دَجِيرَه وَيَسَه نه دَجِيرَه وَزَرَونَه کوزپریوتل
 عِشقة تاراکِرل ماکُزَارَکِرل وَرَته اوکوره لَبَ
 دَحَامَ په تل کښَه دَدَورانَه عَمَونَه کوزپریوتل
 راغللو وخت چه دَحَالَه تَوَرَشَايَه ته نَزَدَه
 نوَه منکروه پَرَه وَلونَه کوزپریوتل
 نهمت په مينه تل نا ترسه زمانه کوئی
 دَدِه دَلاسه دَبنائیست تاجونه کوزپریوتل

(زمایدہ سر بخ خود داری ده دَبَنَتُونَ سَلَوَه
 گئی نو دلت دخو بلا سر وونه کوزپریوتل

شِرل

ساحرا پریڈ ۷

وَلے پیسے کو رمہ دُنیا په سترگو سترگو کبئے
زیرہ چہ رانہ ورہے ڈیلی په سترگو سترگو کبئے
دیر بہ پتو لو رازِ عشق ما لیونی درنه
نن بہ درنه او وایم رشتیا په سترگو سترگو کبئے
کر جھہ په جم او پیہ قدم کبئے سرگردان پیسے
چرتہ رانہ ورکہ شوہ لیلی په سترگو سترگو کبئے
لام د زر په مینہ پستازہ شولہ منہ دے
خیر د کہ د را کپله سزا په سترگو سترگو کبئے
کل تازہ په پر خدہ او اذنی تازہ په دنو و دی
ماله د مستی را کشی مسکا په سترگو سترگو کبئے
ستاد مخ نلیدہ چہ د کعبے طواف نہ کم نہ دی
مانہ حکم جغت بن کاری اللہ په سترگو سترگو کبئے

مندو دے ساحرہ چہ په خلہ جنہ نہ کو
مسرا دواہ یو پغلا پاہ سترگو سترگو کبئے

عمرل

ساحر اپریدتے

چه سستے ستر کے دھامونوس خاندی
ہوشونہ د رندا تو تینڈ کو نوس خاندی

دانن چہ م د زر چہ مینگ کبن خمیریکے پورتہ کبیری
یادونہ د راتی آؤ د زخمنوس خاندی

راہنہ چہ لب د بوجہ مقتل تہ تماشگیرہ
کہ کورے چہ شق ختنہ د مگونوس خاندی

سینہ کہ هر خوشیرے پہ از غود عند لیب شی
خوبیا ہم چہ کل خاندی د گلکونوس خاندی

دریخو د سپری دے ستر کے داسے کجلی کرئے
خندانے د عنزو در د اسمانلو نوس خاندی

مین نہ لوی فکر د ایquam د خپلے صینہ
پنٹک تہ کورے نہ چہ د اور ونوس د خاندی

شکحد بولیہ ساحرہ د زردار د ہوسونو
تر خوبی د عزیب د عمرل تو نوس رہ خاندی

غزل

ساحر اپریڈ سے

راکپه چہ بنکل کرم زنگیر نہ خومرہ بنہ لبزیکی
را بادوی بنکل وختونہ خومرہ بنہ لبزیکی

د زمانے جفال پا او گور شہید د و فا

چہ پہ کعن می سرہ کلو نہ خومرہ بنہ لبزیکی

د محبت د تھرتے د غہ بنایست د وی تل
دا زموں د ستر گوکن جانکونہ خومرہ بنہ لبزیکی

چہ د اور بل سٹ لو بیبی سموی خمونہ

ستا پہ نکریز و سق لاسونہ خومرہ بنہ لبزیکی

چہ ورکنی زة او لیوں سوب بہ خرامان کریهد
ن هم پہ ماد خیر غرو نہ خومرہ بنہ لبزیکی

ریشتنی ولی چہ د غدار او د سر تیری کوی

د وخت د اظلیم ستمونہ خومرہ بنہ لبزیکی

چھ درکن د ردد عارف د جدایی ژنہ بزیکی
ساحرہ تاد انگزو نہ خومرہ بنہ لبزیکی

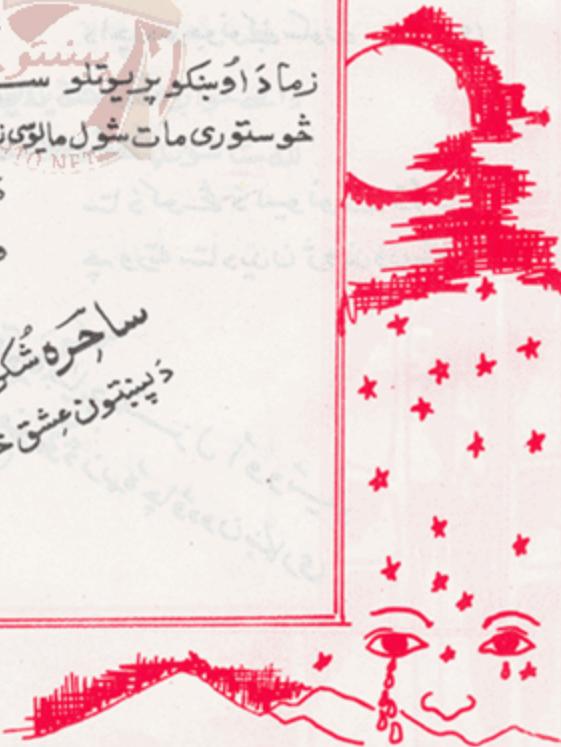

خیل

ساحر اپریڈے

ڏزِ ڦاره و نو کنې ٽندی زیاته شو
 چه ڏھیران مهر بانی زیاته شو
 غشی م تیر و بیره ڙیڑا نه او ٿو
 ڏیار نظر کنې ٻے ڦخی زیاته شو
 ته خه خبر چه ماخه او موندل
 گلے ته را ڀطه خوشحالی زیاته شو
 ورته کتل م او لمبو او سومه
 چه پیغلو توب کنے ڏگرھی زیاته شو
 زماد او بنکو پریو تلو سرہ
 خوستوری مات شول مالوی زیاته شو
 ڏوصد شپه به رتبه گله را ٿو
 ورته زما بے قراری زیاته شو

ساحرہ شکر حسے افلس بنس م ھم
 ڏپینتوں ۽ عشق خود داری زیاته شو

شِرْل

ساحر اپریڈت

ملکرو ماته خو پنټون بنکاری
تاسو ته بدھسے جنون بنکاری

ن چه محفل ته يار را غلے دئے نو
هر خواه ته خومره زر پڑا سکون بنکاری

آئینے حال چه ورتہ آونہ ولئے
خان ترینہ ورک ڈٹ په لیتوں بنکاری

جور خد طوفان ده راروان ملکرو
د اچھه موجودون کبئے سکون بنکاری

ن تر هنخ د خکلو خیال دئے زما
تر خوچھه هوش بنکاری افسون بنکاری

ستا ڈکوٹھ د لیونو نہ قربان
چه ورتہ ستادیدن ژوندون بنکاری

ساحرہ بیا د عنز د او د میلو
و خند غنو یو د زر پڑا چاؤ دون بنکاری

حَرَل

ساحِرا پریدے

ساقی زموږ دواه و نسبت د گسہ
زما او تابنه محبت ده سره
زه او رقیب په یو کو خه کن او سو
ھے چتی موعداوت ده سره

مینه او درد ملکرو ڈغے دی
لکه ڈکل رنگ او نکھت ده سره

دا ۳۰۰ امید ده چه بريوشو سره
که خدا ش کوي يوم و قسمت ده سره
دا سخواره دی ستا يادونه لکل
لکه ستاشوندے او لذت ده سک
ته کپه جفا ملکرے عنم مه کو کا!
پوه م سکون او اذیت ده سره

ساحِرا خنگه به تر نج کړمه زړه
مله چه نازا او نزاکت ده سره

٦٣

ساحر اپریڈ مے

زمانیگیره افسانه پوره شوہ
ستاد روغرنہ یارانہ پوره شوہ

نن به کریوان درته شلوُم در حمہ
نن م د صبر پیمانہ پوره شوہ

ستاد نظر نه چه پریوی دی خوک
بس د هغوا آب و دانہ پوره شوہ

راحه چه خو پسته لاب و بهار
مطریه پریده ترانہ پوره شوہ

ما اشظار ته و بے چه رابه شی اویں
ھند و سیل چه بھانہ لپوره شوہ

د خپل خلوص د شہادت نه قربان
د یار فریب او زمانہ پوره شوہ

ساحِرہ سادِ خلابہ تیرہ نئے شوہ
وائی خلہ هن چھپہ سینہ پورہ شوہ

حُل

ساحر اپریڈے

چه ستاد ستر گواہ اشارے نیشته
کل رئینے نظارے نیشته

ھے لہ نازہ پوکی مہہ ور کوہ

ڈز پا ایر و کبھی شوارے نیشته

چہ دا امید سروہ م او تپوکیدہ

دای او س غم چرتہ ارے نیشته

ساق دردونہ م نور ھم زیات شول

خم کہ نیشہ شوم شبکیرے نیشته

منکرو ملاچہ په چا اونہ تری

ھغہ یاران هغم یارے نیشته

بس چہ یوتا په مانظر وی یارہ

نورے م ھیچا تھا اسرے نیشته

ساحرہ ستاد ڈر ڈوندوں کارے او کرو
چاؤ دا ستر گواہ کم کارے نیشته

شڑل

ساحرا پریڈے

مُسکنی شه دَزِبَقَّه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم
دَيَارِ بَكْلَيْنَ نَظَرَه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم
چِپَ دَخُوبَيْتَی شه دَبَنَایَتَ دَدِيَارِ وَنَوْ
رَا اُورَسَه دِلْبَرَه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم
بنِيَوَه دَإِنْتَظَارِم دَوْفَاشِیَه زَدَه كَرَبَّه
بَلِيزَم تَرْسَحَه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم
سَانِگِمِ عِبَادَتَ دَكَه صَلَيْبَه وَهِيَ اوْلَه دَارَوِي
آزادَه خَيْرَه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم
مَيْن دِيَه پِينَزِيَوِيم قَرْبَان دَدِيجَرَوِيَه
ذَارِ زَارِ دَسَه لَه جَاهِرَه که وَم وَم که نَهْ وَم
تَرْپُورِ تَكْرَه خَجَرِچَه مَاسِنَه درَتَه دَالَ كَرَبَّه
بَسْ خَتَمَه خَبَرَه کَوْم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم

لَهَه تَصْرَهَم تَلَه نَوْمَاهَمْ حَان سَاهِ بَوْحَه
سَاحِرَه جَادِوْه که وَم وَم که نَهْ وَم نَهْ وَم

عزاں

ساحر اپریدے

کہ از غیکنے ڈکھو خوکے دی
ذما فئینے ڈکھو خوکے دی
کورہ لاسونو ته چہ نہ رادروی
چیرے چارنے ڈکھو خوکے دی
ذبھار پرخے تولہ شپہ وہلی
زے نہترنے ڈکھو خوکے دی
دا خومن چڑھہ ہم غم کو مہ
وے غمرنے ڈکھو خوکے دی
نظر م دا قدر باریک دھنگا
خومرہ چہ پلنے ڈکھو خوکے دی
کمنزی چھیرے کرہ نواوہ ویل
چہ د وتنے ڈکھو خوکے دی

ساحرہ خوند ڈکھو خوکے دی
خوند رستہ ڈکھو خوکے دی
کمنزی چھیرے کرہ نواوہ ویل
چہ د وتنے ڈکھو خوکے دی

غزال

ساحر اپریدے

وخت د نوبهار شولون ش له حُم
لا پمه ملکرو میکدے له حُم
زیره د خوشحالی نه چرتہ او نچوئے
چیره مودا پس د یار کوش له حُم
حُسنہ چہ راغلہ خیال لونو ته
زہ بہ لیونے دُم چہ کعبے له حُم
مری په حق و سیلو په مقتل کبئے نن
لبکہ شہیدا تو تماثل له حُم
هوچہ وصل شرط وی تو بیاعم نشته
ینع د پروا نے عنید لبے له حُم
باغ نئے په جوبن دے د سمور شاب
شابکہ کوہ نظرہ متدارے له حُم

فی بہ د ساکھ مرزا کوی
اوی او سیدل پیکن مرنہ کوی

عنزل

ساحر اپریڈے

لکه عنوچی چہ ڈانار خاندی
منکرو ڈغسے میار خاندی

چہ اسویلے ڈیار پہ وہ باندھ اوگرم
را باندھ پوہشی پہ قلار خاندی
غر کہ ٹھولونز ڈے ڈبنا یا سٹ ڈغور
مالیون تھ پکن لار خاندی

پہ زبرہ کبھی مینہ پہ ظاہرہ کر کہ
ستا پہ نظر کبھی خدا بیار خاندی
پاس ڈپرہ زلفہ ڈسپر لی او ری یعنی
لاندی تریخ غل کل وکلزار خاندی

غريبیہ میتھے پہ دارکرہ زما
حُن پہ خنک کبھی ڈزر دار خاندی

ساحرہ وران م شو چیں ڈزمکی
خڑہ کہ پیدہ ہو بوری بھار حن مندی یہ

عترل

ساحر اپریڈت

جام را کرہ ساقی ڈکلابی حسن خبر دی
 گورے نہ چہ ستا ڈشرا بی حسن خبر دی
 ڈکربہ دخورو شیخہ بیا کوئے اوں غلے شہ
 ما تہ یادے شوے ڈسکنی حسن خبر دی
 اوڑم ھے اوکرو لکھ شمع چہ م اٹبید
 خہ دے چہ لاتہ دے باقی حسن خبر دی
 زہ ڈ پینتوں حسن پہ مغل سیکار میں نہ یم
 چادر تہ بنودی ڈ پردی حسن خبر دی
 ڈاٹھرتے پہ زنک اور بل ڈکلورن مٹہ
 هر طرفتہ ستا ڈافریدی حسن خبر دی
 ڈکلہ دحالاتو کوئی تجھے خومرہ جوب کر لے
 ہومڑدے بنکارہ ڈ یوسفی حسن خبر دی

نہ ساحرہ مہ و رویہ مغل تہ بیمان بہ شے
 ڈم حستے نوریہ ڈسکاری حسن جنڑ دی

غزل

ساحر اپریڈٹ

رنگ چہ دنایت شم د کلو نو پہ سرو
 سازم کرہ د مینے د تارو نو پہ سرو
 ھے ھم ایرہ یمہ د باد سرہ الوزم
 اور مولے نیسے د داعنو پہ سرونو
 لکھ رابکارہ کرہ رانہ ستر کے دنقا بیہ
 و ایچوہ مالگ د خمو نو پہ سرونو
 را یکرہ منکل پہ سینہ مے راتہ کیدا
 سریکہ م خوریں د دردو نو پہ سرونو
 غم د گلا د غمے اخستہ یمہ وہی م
 دروی لکھ رنگ د سیلا جو نو پہ سرونو
 خوبیہ د قیمت د کاچہ م چرتہ وریا ملکر
 با دشومہ د عشق د کرپنکو نو پہ سرونو

یاربہ ھے نہ مئی زما میسہ ساحرہ
 سربندہ قربان کرم د تازو نو پہ سرونو

عزال

ساحر اپریڈ

دردونه دی په سرکو کئنے چې چې کمیری نه
یادونه دی دلی دلی جامونه دی اوچیزی نه
داستاښکړی پرسه مات شد اسره هنکلائیتنه
هزارم خپل او پرسنه ده شیشې د پېھلیزی نه
کعبه ته مسجد ده او کړي ملنک د بخالوشوه
مانګرو سکون نه راچی د ژوند عزاب سریزی نه
په هه شپه قسم خورمه چې بیا به نوم نه اخلم
صلاله لاله خپل قسم اوستا سم یادیزی نه
بلانکلی م او لیدل او چیره دصال را کړلوا
خوستا خبره بله ده ستاوصل م هیریزی نه
ما پریزنده چې صحراته څم ساپنار کېنې ډینډله
هر چاسره که جنک کوم نووس م پېرسیزی نه

اڅخو زد خپل زلفو کېن د شوندی یادکن ټړنکه
ساحره ژوند به خشم شی غونه دی خپیزی نه

غزل

ساحرا پریده

کلے میلانہ دیچہ یادونہ شی پہ ستر گوکن
 مات شی برساونہ باراونہ شی پہ ستر گوکن
 پروند شوم پہ فراق دکل اندام بنتے تینڈ کو خورم
 درک دشی کلوونہ چہ کلوونہ شی پہ ستر گوکن
 ستادعہ نازونہ ادا کانے مکیزونہ بندہ
 ماتا جو برد هجر تصویر وندہ شی پہ ستر گوکن
 شپہ ہے پہ سرو اخلي تر سحرہ لیونی گرج
 کلے شیگیرہ مچہ خوبونہ شی پہ ستر گوکن
 او بیکم پرے او خیڑی باڑھ لاند منځ کوپی
 جو برد عزیبا نو خمہ قبرونہ شی پہ ستر گوکن
 هلتہ نہ شی دلته دید نونہ شی پہ ستر گوکن
 هجر بنسہ پا کل دے چہ کوشہ تھم لیندی دیار

سلاہنہ وخت دل جس ساحرا حرم ستر کے او بیک
 حر خواہ سے مالیوس چہ نزرونہ شی پہ ستر گوکن

غزل

ساحر اپریڈے

ڏ فرق تغمونه شپه ده صیده ده وخت روان ڏ
 ڙ که خوشچه زما خدا ٿئے هم نن زمانه بدکمن ڏ
 نه خبره يار را دروي نه رايي او نه م غواصي
 دلته زه په او رکب سوزم هلتہ هعنه پيشان ڏ
 ستاد حسن بادشاھي کبن چرتہ زه همشتہ کله نه ڻ
 راته زرپه کبن ڏ سڀے ڏ که په خيال کبن ڏ خزان
 ڏ افلاس مقتل کښې کوره به گفته صهي بنن کاري
 ربه دا که امتحان ڏ نو د اختنکه امتحان ڏ
 از غنيکن م چم سکون شى بوجامونو ته م پام شى
 ڏ ناصح سه م فکر ڏ گننا ها او ڏ ايماں ڏ
 ڏ اک بخت زره چه زما و ودغه تارانه غدار کپرو
 او س پاکل ڏ سخن نه تر ما بشامه سرگودا ڏ

ساحر په وينوس سه که سافن منکه هر چي او
 جفا په دارخته لاجھون زينه و بکان ڏ

غزل

ساحر اپریڈ مے

کله زک په غم کبن چوب و م کله ته و بے په سرو کبن
 نہ په داغہ کبن مدھو ش و م ته په هغہ په سرو کبن
 دھالا تو تقاضنہ دہ کنی دا هم لاخہ ٿرون د دھ
 خاموشی م مصلحت دے کنی پروت یم په تنور کبن
 د وختولو ستر کے سرے دی دھالا تو غونے زیک د
 مکہ زدہ هم راولہ انقلاب په خپل شعور کبن
 خدا یہ داغہ کوم الصاف دے ؟ داغھنک فصلہ دہ
 چہ الصاف کیدے نہ شی په ظالم او په مجبور کینی
 ما دیل کہ ن پیشیان می پرونی شریل ڏھیردی
 ن حاضر په دغھیال یم یارہ بیاستا په حضور کبن
 ذ ماسرتونہ قربان شد خوچہ د لے نظام راشی
 چہ فرق ورک د جم مرؤت شی په مالدار اُپه مزدو کبن

چایہ یو حل دی لیده هر ہشیہ ٹھاکر و بی
 هد تی د پاکے جینہ د احساں په کوہ طور کبن

حُزْل

ساحر اپریڈے

خه بے دمہ راکنار شوم د حالاتو پئمن کبن
 د نمرود په اوڑ کبنت سوزم د جنت غوند وطن کبن
 يا د حمن خاوند انو د کوش رهزن مولوہت کرو
 پسندونه لکوم اوس د اخلاص په پیرهن کبن
 يوسکون دے یوم زه د آزاد ژرونن د فکر
 چه موند شو په مقتل کبن یا په دار او په زن کبن
 د زرد اربائیت میرمنه ماغریب ته کله گوری
 که هر خوشتہ دے کملونه د وفاز مالمن کبن
 خم یاٹی کړل خه م خپل کړه عشقه ته به ترڅرو
 د بسايستو په یاری کښ د ګلپھینو په دیدن کبن
 چې رقص پیغلو توب کړی چه لیل سند ره وائی
 هسوسيږي راته د اسے چه هر خیزو په جوبن کبن

بسیویاد د اوڅخواو بین د حمره کو ډیوکن
 ګل د اساز و سامان د د ساھر په زنکن لئن

عَزْل

ساحر اپریدے

ڪپن اوسي چرتنه نه تي د زيره گورکن م آباد ده
 ستاوصال ز ما گھبويه د مودور ل سه مُراد ده
 چه تيرشوئے پرئے ناتار ده د هجران د عذابونو
 د زيرگي چمن م گلے وده نه کوي برباد ده
 هر خواه ته ماسره ٹئے نور خند شه نه خه دينم
 د قربت نه د تریان شم چه م مل لکه همزاد ده
 حق پرست چه یو حمل پاسي نومقتل او دارته رسی
 داغم نه کوي چه په لارکيته د حسین ابن زياد ده
 د ماضي د نيمکھوشان دريمچونه را ته گوري
 یو خهره ده نوم ٹئے خه ده، په والله کر لارکياد ده
 د انصاف د مسلسله د چرتنه عيب نه شي د حسن
 چه سازغل شو په د اركيبي غل بمعنی گوري بناد ده

يَا سَاحِرَةَ
 فَنِّدَا وَأَوْزِجْهَ
 چِرْتَنَاهِيَّهَ سُولَ اوْسِيَ دَامَنَ دَسْتُونَيَّهَ
 اَوْزِجْهَ رَأْوِيْزَيَّاهِيَّهَ هَرِيْرَيَّهَ فَنَادَهَ

عمرل

ساحر اپریدے

هُم دغه خوم مراد دئے چه ستاظلم مـشـهـيدـکـري
 رـبـزـماـ مـلـكـ حـيـنـ کـرـهـ سـاـمـنـصـبـ دـيـزـيـدـکـري
 فـيـصـلـهـ پـهـ بـرـپـوـکـوـ شـوـهـ دـمـحـراـچـخـوـکـ خـلـصـ دـهـ
 دـچـمنـ کـالـونـهـ پـيـدـهـ کـلـاـ دـوـئـ خـوـسـتـاـ تـائـيـدـکـري
 دـتـسـپـوـ پـهـ تـاـلـ کـبـنـ زـاـشـگـيـ دـسـرـوـأـوـ حـرـصـوـنـوـ
 شـيـخـ پـهـ خـلـهـ هـيـ خـبـرـهـ دـاـجـدـأـوـ دـتـوـهـيـدـکـري
 دـوـخـتوـنـوـ نـاـکـرـهـ دـيـ اوـسـ پـهـ هـرـ طـرـفـ تـكـنـيـ دـيـ
 دـخـلـموـ پـانـيـ کـهـ رـاـغـلـهـ پـهـ خـاـلـمـ بـاـنـدـےـ بـهـ بـرـيـدـکـري
 دـلـشـكـارـهـ کـهـ يـوـحـلـ مـخـکـرـيـ دـمـرـادـ بـيـلـاـ مـلـکـرـوـ
 دـزـنـدـانـ بـهـ مـظـلـومـاـ نـوـلـيـوـنـيـاـ نـوـبـهـ عـيـشـدـکـريـ
 تـصـورـ دـيـارـ دـيـنـهـ لـدـ رـاـپـيـدـهـ تـرـ مـقـتـلـهـ
 وـسـوـسـهـ دـرـسـوـايـيـمـ دـ زـرـگـيـ نـهـ چـ بـعـيـدـکـريـ

دـ کـوـخـ خـواـجـهـ سـرـاـجـعـنـ پـهـ ماـيـنـ شـقـيـدـکـريـ
 دـ حـمـ حـفـنـ دـيـ چـهـ دـ سـبـعـ جـ صـلـحـ خـوـفـنـدـهـ

عترل

ساحر اپریدے

اهتمام د جشن اوکوہ میکدہ نقش و نکار کر کہ
 استقبال ساق بنس دے په شر ابو مریبها کر کہ
 اے د تلی آشنا یادہ ستاد دردندہ م قربان کر کہ
 چہ نور هم شم په سکون کن ب لب م نور هم بیقل رکہ
 قند یلو نہ م بل کر کی آزادی م مینہ عنواری
 لاس دے خلاص د تور تمونو وختہ دیر کے استعار کر کہ
 یو خلش م دے په زر کہ کن هغہ ستاستر کو بن او بن کے
 درتہ چاوے چہ رنہا م د زندان در او دیوار کر کہ
 ته خواوس هم بنا یتہ تے او جو کله د محبت تے
 خوزما زر کے او دہ دے په خنہ چل تے رابید رکہ
 چہ ژوندی ستا پہ نامہ دی چم بہ ستا پہ نوم موہ کی بی
 دا نامہ رالہ کاف د ک ما پہ دے خلقو کن شمار کر کہ

ساحر نا کامہ ژوندہ ساحر خوار لجنونہ
 تم ایڑسہ شہ تہ او بہ شہ خود میسے ذم شہ کار کہ

عَزْل

ساحِرا پریڈے

تنهائی او میکدہ دھل و هله کشمکش دے
 ساق راشہ چرتہ لارپے شراب را او په جام متشد
 هه نه چہ دروغ نشن شے ما په نیمہ لارکنی پریزد
 بدگمان نه یم دلبرہ خوپہ زربہ کبی م خلش دے
 دانشه نیم خوا بے ستر کئے داغہ سرے لعلینے شوند
 دا پستہ زرینے زلف سنا م است شباب کش دے
 زکه یورند خانہ خراب یم مستانہ او دیوانہ یم
 یارہ خم کوپے پتو سونہ زکه یم عنم دے او گریش د
 کلہ بیا دنی سرنہ تعلقات بنے کئی را دروی
 نت قاصد په فسم رازی کنی دلہ کوپے هے کش دے
 بیلوی دھیلی مانہ که په زوروی که په زرو
 خپلوی دے په هر حال کن د رقیب د غنہ کوشش دے

ناممکن د چہ ورید شم خوسا ہرہ که ورید شم
 د ازفا خوش قسمی د کعنیات او نوازش پے

غزل

ساحرا پريدي

دَرْوَنْد لغْمَهْ چِهْ مَ ثُونْدَى كُرى هَمْهَهْ تار لَتِهُومْ
 ستَادْ بَنْكَهْ وَأَوْدَيْنِزِيْو شِنْكَهْار لَتِهُومْ
 تَهْ شَهْ خَبْرَهْ چِهْ رَانْشَهْ تَيرِبَهْ پَهْ مَـا
 عنْ تَرْسَحَهْ پُورَهْ ستَادْ رَاتَلَو لَار لَتِهُومْ
 كَلَهْ دَسْتَركَو مِيْخَلَهْ تَهْ بَهْ دِهْ بِيا دَرْحَمَهْ
 أَوْلَ دَزْلِفَوْهْ اوْرَجِيْو كَسَنْ بَهَار لَتِهُومْ
 دَأْوَرَهْ تَكْنَدَهْ غَنْرَمَهْ كَبَنْ دَ دِلْيَا لَسُورِي تَهْ
 خَلَدْ لِيُونْتَوبْ پَهْ خَيَالْ كَبَنْ بَهَار لَتِهُومْ
 پَهْ مَقْبَرَهْ كَبَنْ دَ وَخَتُونْزِيْنِكَو دَانْ كَوْحَمَهْ
 دَ قَتْلَ شَوَّوْ اَرْمَالْنَوْفَ وَرَانْ مَزاَر لَتِهُومْ
 پَهْ هَرْ بَانْهَهْ زَماَ وَلَاهَهْ بَيلَهْ بَيلَهْ أَوْ بَنْكَهْ
 دَامْ لَفَلَرَهْ دَرْدِهْمَهْ غَارِهْ لَهْ دِهْ هَار لَتِهُومْ

مَلْكَرِي فَانْ جَهْ صَاهَ حَرْشَوْنَهْ دِيرَه
 زَهْ چَهْ دَانْ خَلَهْ وَفَاهِمْ سَرَهْ دَار لَتِهُومْ

حُل

ساحِرا پریده

ستانظر ایںہ سافر دے زمازہ ہم شیش عمل دے
 یا زما بنا یاستہ محبوبے یو دبل نہ مدلل دے
 چمپ پورب مئی دکا پہ وریخ گن کہ پہ تو رکشہ بن شمع
 ستار خسار دے پر خورشوش دمشکی زلفوا اور بل دے
 ھئی چھوکھوک پینتون وی د مغل اشنا کشٹے
 امتعان دے د میتوگوم شونہن مقتل دے
 ستر کے سرمه مہتہ ان غبیتے لیلی ھی کبڑا لمخیالہ
 خدا نے خبر دے چہ راغلے بیا د چا غریب اجل دے
 د غدر سرمه لعلیتے شوندہ دانشہ غزال استرکے
 د اکا بدہ بانیو دے کل بس سندھ او غزل دے
 لب یوتا پکن کے دے کنه راغلے نو ولہ چہ
 ما تہ د اخچہ جو نکرہ بیا بے شکہ تاج عمل دے

حُل چھوکھوک سکھرہ وی بہ دار دھنیارہ قیم
 لعیار خوم پر عزیز شہ خو پھر بانڈ تو کل دے

غزل

ساحرا پریمے

بیا درسته د بهارشوے د کریوان خیرونه غواړه
 زکیه زله هیره کړه د خان خیرونه غواړه
 نن بنکل ساق کوراچه هم ولیش کوپی هم نازونه
 د هوش غمونه پریزدہ د ایمان خیرونه غواړه
 د اشوره اوچوپا نروچه هولتے لیونی کره
 پیزیب مئے غزل کو ود خزان خیرونه غواړه
 د اخومره یئے نزم کړه راته غرونہ پناه کمله
 قربان بے د شدت نه د هجران خیرونه غواړه
 په لاروکن ولاره دی د رسمو نو مصلیبونو
 د مینه توره چپ شه د جانان خیرونه غواړه
 شه لطف باره او کړه خه کرم په عاشقانو
 د دردسره مئے کلے د درمان خیرونه غواړه

خورسته پیدا او کوشوته زله بیانه کړیده کبر
 ساحرہ د زغمتو د د زندان خیرونه غواړه

شِرل

سَاحِرَ اپْرِيدِی

ڈیارِ عَفَل تَه مَقِيَّه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 زَهَّا پَسْ وَرَوْسَتُو بَدَنَاه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 مَذَكُورَ دَأْبِه مَنْصِيبَ وَهَجَيْلَه نَه كَوْم
 چَرَتَه چَه حَمَّه نَوْتَيْرَه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 وَرَبِّي مَمْقُولَه تَه سَتَادَ زَلْفَنُودَ رَسَوْتَصَمَوْ
 دَشَاهَدَتْ بَلَه جَيَوَه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 لَكَه دَشَاتُو پِيَّ لَبَزَى پَه خَوَگَ شَوُو زَرَبَ وَنَوْ
 حَكَه مَخْلُوقَتَه نَغَمَه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 پَه هَرِ پَرَادُ دَرَونَدَ زَمَاهِ اَتَظَارَانَاهَ وَهِيَ
 زَهَّا چَه وَرَحَمَ نَوْحَادَه زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى
 موْتَيِّ كَبَنِ مَه يَسَهْ مَا پَرِيزِ دَه رَنَهَا كَانَوْ پَسْ
 سَحَرَتَه سَتَادَ وَصَدَ شَهْ زَمَانَه وَرَبَانِدِ رسَى

۱۰۱ استاخوانی پیغلو توب دشنه دکه ساحرہ
 لکه دعا کله کله د خلار فانه و رباند رسی

حَرَل

ساحرا پريدي

اُوس هنگ شاپه کوئه ته کله حم او کله نه حم
 دیادو نومبره ته کله حم او کله نه حم
 کبن
 یو خواه درد ده په از عنکبوت بل خواه حسن په چمن
 د کلنو تو ما شه ته کله حم او کله نه حم
 په یو خائے سوزیده بنه دی داسه بند نه دکا ملکریه
 چ پتنگ عنوند، یمې ته کله حم او کله نه حم
 بدخیل قدر زیاتومه امتحان د مینه اخلم
 چه دیدن د عارفه ته کله حم او کله نه حم
 ستاد غم سیلا ب اخسته کله چوب کله بنکاره شم
 کله خلے کنارے ته کله حم او کله نه حم
 یاد گارونه دی د مینه دا زما په زړه داغونه
 ده نه زیات د ژروندا سره ته کله حم او کله نه حم

پتوس هه کوکا ساحرا که چه ژوندن خلک تیری
 نکه سگه د موک غړه ته کله حم او کله نه حم

غزال

ساحر اپریڈ سے

هر ستم جفا کافو په وقام اُونکنزو
 عبادت چہ کرم دھسن نوا اللہ م اُونکنزو
 هغہ لوط د راتلو تاپورہ کیزی نہ تمرکہ
 بیاهم زہ خومرہ نادان یم چہ ربستیا م اُونکنزو
 رسوائی دے زما اوشی، خلق دے اُکری پیغوروہ
 زارہ میٹنے لہ تھمنہ په خندام اُونکنزو
 چ م اولیدستا کوٹھ کب پہ بدھال کرلوان شلیدے
 په خپل زرہ م باور پیسبوے وقام اُونکنزو
 د نظر تندے م غل را تھا اُو وے ما کرہ مانہ
 دا لمسون کہ د هرچا کھل ستا م اُونکنزو

حُمْ حنڑ را تھا په جام بکن زھر د چوں ساحرہ
 چ پلا چا م باور اُو کو د معا م اُونکنزو

خُرَل

ساحِر اپریڈے

چه هِجرم ہے تک کوئی میکدھ ته خوبہ ہم
 چہ درُدم ڈازِ پڑھ زیات شی نوہغہ ته خوبہ ہم
 دُنیا کہ پاتے کیبزی کہ ورائیبزی زما خاہے
 کہ مرم کہ پاتے کیرم ستاکوٹھ ته خوبہ ہم
 قربان شم درنہ شمع پرعانہ دیے یمه زہ
 دستور چہ ڈوفا دھے نولیبے ته خوبہ ہم
 لبکورم داچھ ختنک په ڈولی کبس بنکارہ ته
 چہ ورہی دھے رقیبان ستاجنازے ته خوبہ ہم
 کلوونہ بے زرغون پکن پہ وینو وی زما
 سپرے کہ راگلواد اچھلے میرے ته خوبہ ہم
 غرور ڈھن ہغہ دے دعشق غریبی دا
 نصیب ہم ہے دیدن کہ شو کعبہ ته خوبہ ہم

ساحِرہ چہ دعوی دی زما دھجت
 کہ مریک دی ہم په لارکن عارف ته توہیج

غزل

ساحر اپریڈے

منکرو دا خنگہ تیرے دی یو په بله پسے
 زما په لارکن حادثے دی یو په بله پسے
 دا چہ جدائے کپلو موئندہ ورتہ اوکورہ لب
 خم په اعیار و خوشحالی دی یو په بله پسے
 شرپنگ د پینزیبو او بنکرو دھ راکوی بلنے
 خومر رنگینے اشارے دی یو په بله پسے
 کلے د سترگوکہ د شوندہ دے احسان او من
 چرتہ پیالے چرتہ نشے دی یو په بله پسے
 تل دھ خورے چہ په جبین او په اوکوز لفدو
 زمانیب کن تورے شپے دی یو په بله پسے
 چانہ مسکا بنکاری فقط یوہ آدا د کلے
 چانہ هم د غہ سرے لبے دی یو په بله پسے

ته بید پڑوا د رو جونوا او رسمونو کم
 ساحر د پیسے جاندہ دی یو په بله پر

غزل

ساحر اپریڈس

خہ په رنپوستر کو أحبل و ینه
 چہ پریشانہ دے اور بل و ینه
 ستاد منزل د کلیچونونه نزار
 ٿووند ڦمنگری پکن ڏل و ینه
 لاخو ڪبھے ته حاجت نشنہ د تلو
 لاخواباد د یار، رسّل و ینه
 چہ د غزالوستر کو ذکر کیجی
 ڏلیونو زبرونه ڙوبل و ینه
 د قُربانی په دار بے غمہ ولار
 د خپل ٺخلص عشق عمل و ینه
 داده همزاد د پلیغتو ب دے گل
 داچہ ن بنکا خپل غزل و ینه

ساحر اپریڈس
 عنم په ڙرندہ ڏزمانہ د لاسہ
 ڻغم په ڙرندہ باندھ ڏل و ینه

غزل

ساحر اپریدے

راھنہ چه د سپور مئی په رندا زونه او سیزو
 ساق د بھار شپہ ده چغمونه او سیزو
 نزد و چہ شوچمن ته نو خونے آد ا او کرہ
 نن کل اچہ د رشک په او رکلو نه او سیزو
 ملکرو چہ زموب کا په جو گرو پورے خاندی
 را پاسنی چہ د الور لوز مخلونه او سیزو
 رسیبی تر آسمانہ دینی نہ انسان د زمکے
 باید چہ دا ستر کے نظر و نه او سیزو
 پورہ چہ نہ شول کلے په نیکرو بے شہ او کرو
 را حُمچہ خپل نا کامہ امید و نه او سیزو
 سمسور پیغیتوب شود نظرہ چرتہ نہ شی
 زبکیه ھه چہ او س ورتہ ھانو نه او سیزو

بھار لہ باعہ ئی او د پریو تو پانہ و شور دت
 خزان بکن به سا ھر کہ ارمانو نه او سیزو

شِعر

ساحر اپریندے

ادار که کرے ڈزلفو دا خمونه بشہ بھوی
 آسان که کرے لب مانہ منزلونه بشہ بھوی
 دلاس کو سبوک بن نشہ ڈے وصال او جدای
 بس خدا ٹئے که رالہ یو کپل نصیبو نہ بشہ بھوی
 عیشونہ دخانانو ڈے بیشکہ وی په حال
 خوکم شول که د حنوار وعد ابو نہ بشہ بھوی
 سکون بھ هله راشی چہ م جیرشی اضطراب
 ستا یاد پریند د که راوری نن دردونه بشہ بھوی
 اللہ ٹئے کلے را کرہ رالہ تاب د تماشے
 اللہ که ڈے ویہ یا کروں دید لونه بشہ بھوی
 زما دینے سیلاپ شہ خوتہ پورتہ که خخبر
 زرعون شہ پڑھ دے وطن دشتو نہ بشہ بھوی

ساحرہ چہ رو بنا غیر موت تیر کرے شی دھران
 کرہ بدل رات د او بُنکو مثالونہ بشہ بھوی

غزل

ساحر اپریل

ستاد تخييل سا هدم شومه
 گلچه تيندک په هر قدم شومه
 حسن د گنناه مزے بے وسه کړم
 معدرا دا دم ومه عدم شومه
 خوک به تانه پس کړي د لبړي زما
 بنډ به وي که مرد روسرا سمشو
 مینه کښ د ژوند دا د وہ خبر وو
 چرتنه کښ ليجې چرتنه شبم شومه
 نت چه ياد دوم د ليو نوب ورڅه
 عن لکه پاکي چه نه دوم سام شومه
 بشکلو سره ناسته عبادت د خو
 ما غريب چه او کړه نوکرم شومه

مشک ده سا هر چه په غم شومه

ٿئل

ساحر اپریڈ

په سرم کینبو د وعداب پخپله
 خانم مین چه کوہ حساب پخپله
 خضرورت دهه ڏغازه منلو
 ستا انگکی چه دی گلاب پخپله
 زکه په والله که درته هیچ اووام
 هم کوه سوال او هم جواب پخپله
 ساقی چه ستا نظری او لیدلو
 و رته او بے شول ٽیول شراب پخپله
 ٿوندون م مَستَدْه سادھیاں په چو
 کله په زگ او شو سیلاپ پخپله
 منگرو تاسوکه تکل او کرو لبر
 رابه شی دلته انقلاب پخپله

سکون م و رکم تو سکھرہ درله
 چه جسون را کرو اضطراب پخپله

شِرل

ساحرا پريز

لابه ستاغم وي لابه ته وئے پکين
 په نړک بې شه کوم چه ته نه وئې پکين
 بس هغه ورخ به د قیامت وي کله
 چ زما غیره وي ته اوده وئے پکين
 د باغ کلونه کوری پتیت له شرم
 کله بهار چه په داتله وئے پکين
 زنگداره مهشه آئینه د احساس
 مدام چه ته په موسیده وئې پکين
 په شپه د هجر چه لمبه اخلمه
 کله لوکه په الوتنه وئے پکين
 مانۍ د صيغه م روښانه ده اوں
 کله د نهر چه په خاته وئے پکين

د بینار نه ده پسته بیا د شسله
 ساحره د نه د را غلابه ده وئې پکين

عڑل

ساحرا پریڈے

ستاد مسٹو ستروپہ نشہ گرچی
خیالِ م دبایست پہ تماشہ گرچی
کلے د مسکا ازغی د پوھ کرہ لبد
تلِ م د سکون سرہ خد شد گرچی
زہئے کله هُم پہ حیرہ یاد نہ کرم
کلہِ م پہ ذرہ کبی ہیتہ گرچی
خلق چہ خبرے د جنت کوی
ستروکو تهِ م ستاد کور نقصہ گرچی
سوزی پے جذبے د محبت دما
یاد د تورو شیو کبی پلوشہ گرچی
خوک دی چہ د بھی عنم اخستی دی
ھغہ بہ د خلقونہ کوشہ گرچی

بجڑ د فرائی د سچ کوی سکھ
ناسب د غنو نہ پہ عرشہ گرچی

غزل

ساحر دا پوریده

کله م هیرینی برابر راته یاد سیرنی
 زره یم چه ترے هیر هغه اکثر راته یاد بدی
 خدا یه روغ م مه کوئے ذریگی خواهد درد و
 حکله چه هروخت دیار نظر راته یاد بینی
 زھر و رکنی واچوہ خو جام را کړه چھاؤ خکم
 ګورے نه ساق چه نن د لبر راته یاد بینی
 تاویل چه خان به غور زوم ترے که جد اشو
 کله کله کله پورے غر راته یاد بینی
 وخت ډی طواف نه چه محروم کو ډمه به وخته
 هروخت هغه بام او هغه ذری راته یاد بینی
 یم چه هجسم د انتظار ورته ملکرو
 کله به زادر وی همسفر راته یاد بینی

ولان به وی ساحر که آبادیه وی ساحر
 اوی چم د سر پیچنے ګو در راته یاد بینی

عَزْل

ڈ مینے سمندریم طوفانونه که راچی
 عبوبے درنه زارشم ستاغمونه که راچی
 بنکارہ دی ستا په نازکنی نباتے ڈھبٹ
 حوانی مِ ترے نوکے شہ بھارونه که راچی
 په زرک لکوی په په زخمونو دفرزاق
 فَاللهُ که پرے خفه یم ستایادونه که راچی
 ماستر کے در بخبلے دی تھوب شہ پکنی گھے
 په ڈغہ بھاند دے دیدنونه که راچی
 گنری ڈیبادت کلے ڈھست لیونی
 په لار کنی ڈ مینے ازمیبتونه که راچی
 یوشپ سرہ خورے په او گوز بیف په ناز
 مینو باند خیر دے قیامتونه که راچی

ساحرہ ڈ فاتناب را غل خپڑہ لاس
 خربان ڈ جفا کما نوسیلا بونه که راچی

شُنْدَل

ساحر اپریڈے

خه د خلقو ستر کو کینے از غنے شومه
 کلچہ د استا ستر کو کینے ھائے شومه
 تیرہ چہ م خواہ کبن بے پرواہ شوله
 خپل بے کسی ته م مکے شومه
 ستا ھنھ یوہ لحظه لیدل دو بس
 زکہ د عمر عمر نیوئے شومه
 هله بہ محسوس کوئے چہ د چپل وو مه
 کلچہ زکہ کو مه و رخ پردئے شومه
 داغہ م مرام دوالت د اکرلو
 پوھچہ پہ دستور دعا شقہ شومه
 خومرا کا پہ مشکله دے خپل شوہ وو م
 خومرا پہ آسانہ زکہ پردئے شومه

حسنه ته ساحرہ د نظرہ شر
 دعنه جسے بنائیسٹ ته ن توکے شومه

شِنْدَل

ساحِر اپریڈے

عَنْ دَرْبَرَهُ پَهْ سَرْكَلَهُ ازْغَى لَكِي
غَشِّيَ دَنْظَرَ خُوْمَرَهُ سَهِي لَكِي

خُوبِنَهُ سَتَّاچَهُ تَحْدَهُ اَخْلَهُ رَضَادِهَ دَه
يَا كِيْبِي دُعَارَ يَا اسْوَنِي لَكِي

سَتَالِيدَلَوْ دَاهِسَهُ پَهْ سَرْ وَاهْسَمَ
حَانَ رَاتَهُ اُوسَهُ كَلَهُ سُودَاهِي لَكِي

أُورْخَهُ أَوْ كُوتَيْونَهُ دَيْ دَرْهَرْقَهُ
سَخْتَهُ دَهْ تَهُهُ كَلَهُ جَهْدَاهِي لَكِي

كَلَهُ بَهْ تَاهَهُ شِي نُوكَهُ بَهْ كَرْمَ
صَاتَهُ بَهْ غَمَونَهُ خُوشَهَالِي لَكِي

ذَارَجَهُ دَبَنَائِيْسَتَ دَرْكَلِينَونَهُ شَوَهَ
ذَعَنَهُ دَهَا هَامَ مَ شَاعِرِي لَكِي

ژونْدَ چَهُ كَويِ سَاحِرَهُ لَكَهُ شِيْعَهُ بَلَ
بَسْ زَهَاهُمَ دَاهِسَهُ عَاشِقَهُ لَكِي

غزل

ساحر اپریڈے

هوشونه ورک دی په نشوکن اُسم
نشتہ سکون په سُر طبوکن اُسم

دَ اُمِید و نوستوری تول پیوتل
اُوس دَ غمونو تور و شپوکن اُسم

ته خوشبوئی مے په کلاونوکن مے
زَهَّ درَدَ حینے یم از غوکن اُسم

کلے منہ کہ نہ نَما خوصله
چہ ستادَ ظلم په شیبوکن اُسم

بس دَ بنا یست په رنگینو س ورک
ککھ ترکس په ادیر و کبن اُسم

جهل مے زریکر الله پولئی پولئی کو
په سرو کافرو پشنونوکن اُسم

ساحر کھوک بدار کناری پ اوندہ کری
په دَ اسے درحو داس پشوکن اُسم

غزل

ساحر اپریڈ تے

لاد دیدن را کرہ لا قارڈ زبہ
نورم کلے نہ شی انتشارڈ زبہ

باغ تھ دنبایست ڈخزان رامہ شہ
حکہ چہ ھم تھ م ٹے بھارڈ زبہ

ستاد مسٹ نظر پیالی م خکلی دی
لام پرے چیرشوئے ڈے انکارڈ زبہ

کله خوبہ او وائے چھ ستا شومہ
خدائے م د کم نہ کری اعتبارڈ زبہ

خوبنہ ستا چھ کوم طرف ڈیونلو
درم کرو پہ لاسو کبن مهارک زبہ

خیال ڈیکبین کر جی لکھ سا، هے
ماورلہ ورکٹے خپلہ لارڈ زبہ

گلا کد ناز مرحم پرے یورتے کرو
دوغ بہ دس ساحرہ شی پرھارڈ زبہ

عِزْل

ساحر اپریڈ مے

گل کہ فریب کہ محبت کوئے
فکر د علاج م خمس ساعت کوئے۔

داناز اُوا ادا چہ تازدہ کری دی
تل بہ تہ پہ زپو نو حکومت کوئے

شیخہ هنگہ مسٹے ستر کے نہ وینے
ما تہ لیونیہ نصیحت کوئے

نن دے بنکلومہ دوہ بنا لستہ ستر کے
نن بہ راتہ دو مرہ اجازت کوئے

شہ پہ ادا وانے درد دی خمہ دزیرہ
حد د تغافل او مقصومت کوئے

بدی راتہ مہ وا یہ خفہ بہ شم
ما تہ بہ دھن تل صفت کوئے

دومرہ ز رساحرہ یخلا کیوی نہ
کلامہ جم جم زاری منت کوئے

غزل

ساحر اپریڈے

ھسے په لمبوبن سوزین نہ دَة
میته خو دَ وینے وچیدنہ دَکا
حُورے او شراب که په جنت بکن شتہ
یودے ستا بنا یست بلہ دَ اونہ دَہ
مینہ بکن بہ چیرے قویانی کوئے
کمرا نہ دَ پردی ذرگی ساتھ دَکا
بیل بہ یوپہ ژوند بکن خویو حابہ مرو
کلے حمہ په دَغہ مومنہ دَکا...
ستاد بنکلو سترکو اشار کچھ وی
ھینچ راتہ په دار باند ختنہ دَہ
تاتھ چہ زما میته هوس بنکاری
لا دَے آئٹہ دَزیرہ خیونہ دَہ

پاد زمہ سلطانے چہ نازو نہ کر
پوہ شوم په سلکھر دَ پیر زو نہ دَ

غزال

ساحر اپریدتے

ته کپے ادا کانے خویار انوتہ تکلیف رسی
 لونے چہ ترے کرئے عاشقانوتہ تکلیف رسی
 زڈ که حم چمن تھ پہ از غوبہ خپل گریوان گنزم
 تھ چمٹ نو هغلتہ کلانوتہ تکلیف رسی
 چرتہ خوک عزیب کہ انقلاب ستائی غزل و کبس
 درے باندھ ہم اوکورہ خانا نوتہ تکلیف رسی
 تھ دیپینزیبوا و مکروش زنکا تھ مستہ ہے
 ہیر دی تر نہ ساز کو مطریا نوتہ تکلیف رسی
 زڈ چہ پہ بنہ وجار و کوئم د کوئی لارہ ستا
 خدائی خبر چہ ولے رقیبا نوتہ تکلیف رسی
 مہ مئے ماتوہ کاسے چہ خیر د دیدن نہ وریکے
 دو مرہ غرور مہ کپڑہ فقیرانوتہ تکلیف رسی

درد د جیخت چہ د ساحر غزنے بنکال کرے
 ہنسے پرست د جنہ شاعر انوتہ تکلیف رسی

غزال

ساحرا پریدے

زیف خورے چه په اوکو پریوچی
 نویو هیبت په لیونو پریوچی
 کلے چہ یو ساعت دے بد غواپا خوک
 داستا بلا دے په هعنو پریوچی
 جنے سرونہ حنو په دار نہ شی تیت
 جنے بے ننگہ په سجدو پریوچی
 چرتہ دل رے نہ چہ تا او دین
 سپرے او بے په په سرو لمبو پریوچی
 خوک چه د حسن په سپورہ می پسے گی
 د نصیب ستوري د سپرو پریوچی
 ستاد پینزیبو شرنگ کئے بیا پورتہ کری
 ذور چه د عشق د زولینو پریوچی

ساحرہ د منجھ د وفا پاہ اوینکو
 گرد چہ د باد په اینتو پریوچی

غزل

ساحر اپریل - ۸

لاخوم عشق مکمل شوئے نه دے
 چه هر ارمان م قتل شوئے نه دے
 ستار دینمین او ربل تیارے خوبہ وی
 چراغ دوینوم بل شوئے نه دے
 کلے لاطمع د وصال ملہ کوہ
 لا م جونگرہ عمل شوئے نه دے
 دادے لحاظ دے داعز الو ستر کو
 چہ وايم ز پکھ م کايل شوئے نه دے
 دژوندوں لارہ رات کرائنه بنکاری
 خیال میں د کلے چہ خپل شوئے نہ دے
 د میکدے او د بناست منته
 کوم یو غزل م غزل شوئے نہ دے

ساحر دلخواہ چہ جد کما نہ دش
 دلخواہ د بدل شوئے نہ دش

عڑل

ساحر اپریڈے

زما جنون ته زولنئی واچوہ
 حکه په اوگولبندے کمسئی واچوہ
 ورچ دخشر بہ لارائی ساقنہ
 ماته خونن په جام کنس مئی واچوہ
 دپیغلتوب بلا دیه واخلم هله
 راشہ په ماۓ ستومانئی واچوہ
 دقدم خاورونہ دزارشم گلہ
 داھم زما په عذریبی واچوہ
 چہ نہ رائے او نہ م عنواہ په خان له
 انکار په دی سپیرہ یاری واچوہ
 دچمبیلی وفا کلوته زما
 چپل جفاتہ په چولنئی واچوہ

پله ٹیوں لکن گوره داد غنم ساحرہ
 درشدہ دمونہ په سپور جمی واچوہ
 دچمبیلی وفا کلوته زما

غزل

ساحر اپریدے

لکه خوشبو وی ڈکلو نو سرہ
 دا سم تھے یئے ڈخیالو نو سرہ
 ڈ فراق شپہ شی بے حسابہ بن کلا
 چمکوم لو بے ستایا دو نو سرہ
 نارڈ قیصہ نہ ڈکلپا مزرو شوندو
 کہ چاوئیلہ ڈخوندو نو سرہ
 ڈ محتب نہ وارخطا شوگرجی
 ستاؤ پینزیبود شرکنو نو سرہ
 مخ ڈپہ لاسو پت کرو او شرید
 لکه کلونہ ڈکلو نو سرہ
 کلے ورحو اهلہ یوحنے جوہرو
 ڈ بنار نہ لرے هغوغ رو نو سرہ

ساحرہ بیا کوہ تابا ڈ جنتون
 لانتو بھار چیلو رنگونو نو سرہ

حَرَل

ساحِرا پریڈ

ما نه شے غصہ په خدا نور و ته
خنکه م سیزے په ادا نور و ته

زار د جفا نه یور شہ خودہ

خیر د که ور کھے په وفا نور و ته

تاجه دین خلق نویاد وی به ما
حکمیں اخته په دعاء نور و ته

ن دا نے چہ بس دے بل بنه وژم

ورشے په مکیز بہ صبا نور و ته

ما نه دے تاو کپے د فرق تیج
وربے د دید نو نور نہ انور و ته

صوبہ غریبان و ته دوزخ شولہ

جو پہ کہ جنت دہ دُنیا نور و ته

لاره رائے ساحر ته په جرگو کھلا
لاره رائے په اتش دینا نور و ته

ساحر اپریڈ تے

حَرَل

زِرَبَهْ مُخوْشَحَال شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
أَوْ كَهْ نَ وَصَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
زِلَفَهْ دَهْ زَمَاهْ أَوْ كَوْ وَاجْهَوَهْ
خُورَدَهْ مَا جَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
هِيشَهْ پَرَواهْ زَمَادَ اَرْمَانَ مَهَهْ كَوَهْ
هَرِيَوَهْ دَهْ پَامَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
رَبَهْ كَهْ يِيلَهْ دَهْ مَهْرَبَانَهْ كَرَهْ
بَنَهْ بَهْ زَمَاهَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
راَشَهْ لِيُونَوَتَهْ دَيَدَنَهْ أَوْ بَغْبَهْ
ذَرَقَهْ تَهْ چَهْ خُوشَحَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ
وَيَنُوَدَمَيَنَهْ كَهْ پَهْ زَنَهْ ستَهْ
جُورَهْ حَرَتَهْ يَوْخَالَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ

لَهْ دَسَاحَرَهْ سَهْ وَفَاهْ أَوْ كَهْ
عَشَقَهْ كَهْ لَازَدَولَ شَيْ سَتَأْپِرَهْ خَمَهْ درُوْيَ

غزل

ساحر اپریڈ

وصل دچہ راشی پہنچران پے
دفہ بہ بھار وی پہنخزان پے
زارہ هنگھ سلخ دخوگونہ شم
وی چہ د مینو پہ خفگان پے
مالہ شراب را کہہ ساق پریدہ خلق
مریق دے پہ دین او پہ ایمان پے
زیبہ خومرہ نادان خومرہ بے صبر دے
اکھو لا چمن وری پہ باران پے
ن چہ دا د زیبہ د خلاصہ ترا پڑھ
خلق والی خند اوی پہ کریان پے
دار تھ خیر تم حشم د دے امید سک
گتھ بہ کوئہ پہ تاوان پے

عشق لکن بنہ رسوا او رسول شود
اویں وایدہ غزل ساحرہ خان پیٹ

شِرل

ساحر اپریڈے

کوم چه دے د میئن په دردو نوکین
 نیشنہ هغہ خوند لور و خیزو نوکین

حان کرپی نا غرضہ چھ خاق پوه نہشی
 گوان وی پتھ میئن سف په زرول نوکین

چکہ دا زغون نہ گرخوم لمن
 ماوفا کتلہ په گل ولو کبین

تم په غا پک ناستہ تماشہ کوئ
 زہ یولٹ سوزم په او رو نوکین

نہ زمار بہ خومو سکل رب
 زہ خومو کہ پلیت پیہ گناہو نوکین

گرخوم لی تو مہ د سکون بویہ
 نشہ په بنارو نوپہ دشتو نوکین

اوہ د ساحر په غزنویں قیصہ
 اوی خود ساحر د یونتوں قیصہ

عمر

ساحر اپریل می ۲۰۱۷ء

زَهْ كِرْمَه و فَاسْتَانَا كِرْدَه سَهْيٍ
 تَأْوِرَانَه لَبَهْ سَهْيٍ لَبَهْ سَهْيٍ

بَسْ خُوچَه دَادَرَدَه وَيْكِينْ كَمْ دَزْرَه
 خُوبَكَه نَهَهُ وَيْ خِيرَه شِنْكِيرَه سَهْيٍ

سَتَادْ جِفَا كَانُوزُورَه كَمْ نَهْ شِي
 تَلْ زَمَّا پَاهُه اوْ بِنْكُوسْتَرَه سَرَه سَهْيٍ

پُوهِیمْ چَهْ لَيْوَه بَهْ هَمْ لَيْوَه نَهَهُ كَهْ
 بَيَادَه هَمْ وَعَدَه پَسْ وَعَدَه سَهْيٍ

کَوْزَه چَهَه پِنْجَخَه پِنْزِيزَه نَهَهُ
 وَيْ دَه زَمَّا پِنْجَوْكِينْ زَوْلَه سَهْيٍ

تَانَه رَنْزَا كَانَه چَرَتَه مَهْ دَرَوْهَه
 تَأْوِه كَهْ وَيْ زَمانَه لَنْ تَيَّرَه سَهْيٍ

اوْسْ خُوْدَه سَاحَرَه دَاعِيَّه دَسْتَه سَهْيٍ
 درَكَه دَيَارَنَه وَيْ هَمْ سِجَدَه سَهْيٍ

غزل

ساحرا پریمے

خان به ده ناز و نوته انعام کوہه
پوه به ده دعشق په احترام کوہه
خپل او که پر دی دی راتہ بد کوری
کل پاکے مینے ده بدنام کوہه
نن ده چیر یادو نوز و زولے یم
نن چه دا ذ میو اهتمام کوہه
دا خوره ورسه زلفے شانہ کوہچه
زکه گئے خوشبوی غوند سرسام کوہه
ما درله ذ خپل او بینه رنگ دو رکوہه
شابسے سپریمہ تا لمنام کوہه
راغلم چه ترداره دو مردہ چیره و که
خه به تیوسونه ذ الزام کوہه

ووب ذ یار په غنم ساحرا دا سے پیم
عنم ذه ذ سحر ده ذ مایتام کوہه

منزل

ساحر اپریل مہ

هر چرتہ چہ وو مہ کلے تل بہ راتہ یاد وی
 ستا توں سِمونہ اوڑیتہل بہ راتہ یاد وی
 هر خنہ بہم هیرشی یو لمحہ بہ دا سے راشی
 هیٹھ بہم یاد نہ وی ستالیدل بہ راتہ یاد وی
 ستا ناقدری نہ کیلہ مندیمکھ خوبیا ہم
 دا خپل بے کودرہ پو بیدل بہ راتہ یاد وی
 هغہ چہ راتلم درنہ سحر دشپے د وصل
 هغہ ستا پہ سروستکو ژرل بہ راتہ یاد وی
 نورے رُنگیتی بہم وے نیوے میکد گین
 بیس دا د ساقی د لاسہ خلکل بہ راتہ یاد وی
 ذکر کہ د سختو مرحلو د رو ندون راغلو
 چرتہ چہ وم لوپت هغہ منزل بہ راتہ یاد وی

تا به و سکھ ناستہ پیدہ جنت بکن و م سا جوہ
 ٹاسرہ میرو بکن کو چرل بہ راتہ یاد وی

حَرَل

ساحرا پریده

زرگ ته خوکنوره چه خه بنکلی ارمالونه عنواری
 خومره نادان دے ستاوصال او دین نونه عنواری
 کله خپل قدر زیاتوی گنی نونه ده خفه
 هسه ادا کوی زمانه منتونه عنواری
 را او حه او کره تماشہ دخپل میں لیونی
 ستاپه کو خه کنی د وفا په نوم خیرنه غوری
 احساس د مینے محییه چ نه دے خه دے یاره
 کله مرهم عنواری په سوال کله دردونه عنواری
 خدائے زده چه خه جادو په ستاد زنے خال کرید
 پچلہ خوبنہ چ اوں زرگ زمان داغونه عنواری
 زه چل پا کل طبیعت نه شم پوهولے چرے!
 پریده چه عنواری سیادی او که غمونه عنواری

ساحرا کھڑ لا کو ما لہ لر پوس تو ساد کو
 مانه و ایس اچھ خل خطو ته تقویر و نه عنواری

غزل

ساحرا پریلی

مین د سترکو اشارو ته گوری
 نه قربانی ته نه لمبوبه گوری
 هغه وتلي د دنیاله ژوندہ
 چه ستاد حسن تماشو ته گوری
 کله تو وافتے مزه ملکرو
 خومرہ په شوق م سوزینه گوری
 ناتوسه کله م ثریا نه وین
 هغه خو خپلو فندید و ته گوری
 مقتل ته دروی لیون د مینے
 کله زندان او زولنوتہ گوری
 لیونی ستر کے مصلحت نه منی
 خوک کے چه خوبش شی ھفو تکوی

ساحر غوشم او پښتو ته گوری
 د رسوانی د ویرے حال نه وان

خڑل

ساحر اپریڈے

ھنھ د سکنی ہ مس میر ھنھ تھ خوگورہ
 خومورہ پہ ناز زر پا و پری کبر ٹھنھ تھ خوگورہ
 زهر د فریب د ڈھفا پہ جام کبن را کرول
 ما تھ دوست نہ زما و ٹھنھ تھ خوگورہ
 کوم ھنھ زر کے ڈے چہ سو رو سو رو یہ نہ شی
 ستاد مس نظر د ناز و یشتنہ تھ خوگورہ
 ڈک ٹے کپڑا اور بیل و رله پہ سرو زیر پا کلونو
 اوس م د از غود کے لعنہ تھ خوگورہ
 ستاد عاشقی تھمت بے خدھ مشھور کرم
 ما تھ نہ د ڈے چلے پیر زونہ تھ خوگورہ
 چرتھ ھر تھ ما لیکل نہ د استانامہ د
 زر ٹھم هر کا نپی بوتی اونے تھ خوگورہ

مکورہ کئے ھنھ سر ٹھنھ تھ خوگورہ
 ساحر اپریڈے

غزل

ساحرا پریده

زما په زر چه دغم کلئی پریو زی
 را میل چا مبیل ستا په ڈولی پریو زی
 زلف داد سے راخورینی په مح
 که وریخ چہ په سیور می پریو زی
 د درد ماران هم شی سینہ کنے بیر
 ستا په سینہ چہ دوہ کخشی پریو جی
 د بخت چے چہ او وھی خوک
 هخ خواران خولہ سیالی پریو جی
 د زمانے ذا بے د حمی او کورہ
 چہ نے عذاب په عاشقی پریو جی
 خانان په بخت دی زور ور بے شانہ
 کانپی چھی په غریبی پریو جی

مرگ م قبود ڈے په رعناء ساحرہ
 لکھ کہ شرما د جد ای پریو جی

غزل

ساحرا پریدے

نن م لبہ سولونه مزہ واخله
کل د خپل حُسن اندازہ واخله

بیاوا یہ قاتلہ دی د زرہ نہ یم
کین آئی نہ تہ جائزہ واخله

رادے شی بھارڈ وصل کورکئے
زرہ کبیں د امید غوتی تازہ ولغله

صہ غوارہ جنت مینہ خہ کوے
سوال کبیں ترے د کلے دروازہ واخله

لو بے یے کم محسوسہ کو کھشقة
حسن جادوگر نہ اجازہ واخله

بس کہ د جنون م ذمہ وار دی ٹھوک
لا دیار بانہہ اولا غمزہ واخله

چھوک جت ساحرہ دلہ خدشہ
د مرہ یہہ او کو جتے جنازہ واخله

حَرَل

ساحر اپریڈے

خه دادم ڈ نظر ڈ انخاب به را کوئے
 هن کل مینه داخله خوجواب به را کوئے
 قربان ڈ جهان نور نگینی ترنہ ساق
 ولا پیمه سوالی درتہ شراب به را کوئے
 بیاحم په خپله مختہ لیونتوبہ ڈ وفا
 معنی ڈ خپل ژوندون خانہ خراب به را کوئے
 ڈ بنکے یلی خیالہ کله راخو پہ سکون
 اکثر جھے تہ را گئے نو اضطراب به را کوئے
 ما خوب کبن سوئہ لجیے ورانے مانزی لید بیکاہ
 پرسے پوهہم کوہ تعیز ڈ غم خواب به را کوئے
 غمونہ ڈ هجران م دے پالی چیر پہ نیاز
 کہ شپے ڈ وصال را غللہ ثواب به را کوئے

ساحرہ کیلہ لاتہ ویلہ نہ شومیند
 زرہ او کہ نیکلہ عذاب بہ را کوئے

غزال

ساحر اپریڈ مے

محبت خود دے یارا تو دا اُرولونو سر کا لو بے
 اُر دیدن دے دخوبالو د دردلو نوسکا لو بے
 دوہ کمسی پئے دی بیولے په لاسونو کبیں لہ نازہ
 لکھ وائی چھو وی دا سے دا مارونو سر کا لو بے
 د فریاد نہ خجھ جبوریں ی میں و لے اسویلی کری
 لاد دے دغد کیلے پریس دی لا کلو نوسکا لو بے
 تہ لو بیزہ دَخِلْ حُسْنَ د سِنکار پہ آئینہ کبیں
 پریس د کاماچہ دے کو مہدَ خیال لو نو سر کا لو بے
 درد دے خنکہ پہ قوارشی چھ د ستر کو گلسون دے
 ستا یانڑہ م کوی کلایا د زخم لو نوسکا لو بے
 چہ م ستا نظر لیدے را نہ ہیروہ میکد کا د کا
 کلما دی او س پریس بودے د جامونو سکا لو بے

صدمہ دے دخواں شہ دا سلحو کلیونہ
 هم چھم پریس زندہ د نازو نو سکا لو بے

خیل

ساحر اپریدے

مقتل ته جی چرہ به سه نہ شی
جذبے د مینے به م کھے نہ شی
شپے بے وختہ شی خور پہ جهان
ستا پہ رُخسار ز لفہ بر ہمے نہ شی
قیصہ د هجر دے او بند کاشہ کلے
لندھے چرہ زما طمعہ نہ شی
تم چہ قدم ایت دے پہ کو موسینو
ھنگہ بے دے محترہ نہ شی
زماجنون اور رسولی خد کوبہ
ستا د اکانے چرتہ گو عتمہ شی
پریب دہ یواٹھ ماسفتہ د لار
ستا ارادے چرتہ بے دے نہ شی

ساحرہ ہیر جست یاملا کوہ حوان
سرت د دصل د کوہ حوان تہ مشی

حَرَل

ساحِرا پریدے

کل کہ فریب کہ محبت کوئے
فِکْرَة علاجِ مُمْثَلِ ساعت کوئے
داناز اُو ادا چہ تازدہ کرپیدی
تل بہ تہ پہ زیر و نو حکومت کوئے
شیخہ هنگہ مسٹے ستر کے نہ ہوئے
ما تہ لیونیہ نصیحت کوئے
نن دھن بکلاؤ مہ دوہ بنا لستہ ستر کے
نن بہ راتہ دو مرہ اجازت کوئے
شہ پہ ادا ولٹے در دوی خڑہ دوزیرہ
حد د تعاون اُو معصومیت کوئے
بدیہ راتہ مہ وا یہ خفہ بہ شم
ما تہ بہ دھن تل صفت کوئے

لکھا تہ جم چر زاری منت کوئے
دوم روز رساحرہ پغلا کی پری تہ

شیخ

ساحر ایرینڈ

لاره شه حه لره بناريوبن اوسه
خوزه چه مردم زماستکوبن اوسه
ڈزپک سره خوک خفه دی په تا
تلهم ڈزپک پاخوبيدوکبن اوسه
غلاف ڈزلفوکبن مخخه پهتوه!
زماده شعر رنگينوکبن اوسه
ڈرقيبانو هففلونه هنه کړه
ماسره لاره شه ميروکبن اوسه
دغنم تيره راهه رنزا کړه شمع
بله ڈخيال به هديزروکبن اوسه
په پلوشوکبن ڈسپود مئمه اوسه
لکه ڈاوسنکوم بنزوکبن اوسه

که ژو وندون له غنمه خوند اخرا
کله ساچر په سرو لمبوکن اوسمه

غزل

ساحر اپریڈیٹ

زه او نه سق یاران ووتاته یاد دی او که نہ دی
 ڈیوبل نه چہ قربان ووتاته یاد دی او که نہ دی
 لکه شمع او پنچ لکه کل او خوشبوئی چہ
 صره ڈیوبل پهار مان ووتاته یاد دی او کنھی
 ستومانو بہ دھ کوئے وانہے ما به بادر شکولو
 انتظار کنس بہ ستومان ووتاته یاد دی او کنھی
 ما به لار در ته خارله تہ بھسے تل را بتلے
 بنہ په خم اختہ دھان ووتاته یاد دی او کنھی
 په خلہ مہ وا لیکه خارخورے خوپ ستر کون جواڑا
 په ڈیوبل چہ عاشقان ووتاته یاد دی او کنھی
 ستا په پینہ کنس مات از غبہ ما ویستو پہ بنکلولو
 خان نہ ڈیوبل ته چہ کران ووتاته یاد دی او کنھی

تابنوده وو ساحر نہ ڈیوبل او چہ عقہ جسٹو
 ھلکہ مو بزیج ورروان ووتاته یاد دی او کنھی

حَنْزَل

ساحر اپریڈٹ

درته پرمیں بودو لے درنه حمہ
 ته گرخیزہ پکن بنکا درته حمہ
 چہ دی خال دزنے نہ شم جبو ید لے
 بس نوبنہ په زیرہ داغلے درنه حمہ
 رسکینی چدھمند ودانے او سہ
 زہ مین یم خدا ڈھلے درنه حمہ
 رسولی ستاد کوشہ م تبرک وہ !
 خورقیب چہ شو بنا غلے درنه حمہ
 دیوسو اسویلی عنده پریشانہ
 بس دیدن له ووم را غلے درنه حمہ
 ته بھر راسرہ مہھہ درکنڈہ کرہ
 خلق م اونہ وینی غلے درنه حمہ

اپنہ کب چہ حانگورے سامیا دکرہ
 دز بھی پہ سرو و شتا درنه حمہ

عَزْل

ساحرا پريدي

چه د بنايست سره سر شوئيمه
 د عشق د درد نه خبر شوئيمه
 چه ستا تصويرم کړو رب نقش د زړه
 د هن و ریج نه کا پر شوئيمه
 د پیغاتوب نشه ده او و تیده
 د کلاب بوئیم او ترشوئيمه
 ما ده لاهو کړی اباسین د وفا
 مینه نه کله مُنکر شوئيمه
 په واسطه د خپل رسوا الیونتوب
 د مهریانو در لبر شوئيمه
 ستاده وصال د تصور په خوله
 عطرکه نه ټفه هم ترشوئيمه

ساحرہ خاورونه زرشوئيمه
 ناز نظرے لاشا خڅه کړه ۹۹

عَزْل

ساحرا پریمہ

تازه زخمو نول بید و ته راغلو
سپری ته کورکا لیونو ته راغلو

ما بے اختیاره ورتہ وے چه ورقة تے
چے دے نظر دزرگی درو ته راغلو

بس دلتہ هغہ ورخ قیامت اوکنہ
کہ سرکبن عقل پینتوتہ راغلو

ستاد دیدن دخوشبویو تصور
لکه خزان دغم صیروتہ راغلو

دزلفو خوکے م دے یکی نصیب
رقیب کمیخت تے ورائید ته راغلو

پیتون را دینواه کړه چخوب په اوکم
پریزدہ مرکئ که وینبید و ته راغلو

اوڈ دھجران دکه رانه تاؤ ساحرا
که ستمگرہ بې لید و ته راغلو

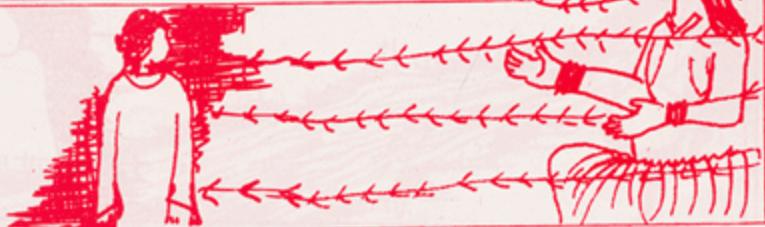

شِرکل

ساحِرا پرییدت

سپورن مئی هغه رنها ہے هغه نہ دا
 دھلیدو ادا ہے هغه نہ دا
 رقیب به کپھے خلمسون وی ورته
 کلمہ هغه رضائے هغه نہ دا
 کوتیہ پیسٹہ شوپہ بخت شمہ او کرمہ
 چہ هغه وہ بھائے هغه نہ دا
 جنون ماؤس هم شورا او چغے عنواری
 خود مات زرہ صدائے هغه نہ دا
 بنایست پلام شود بازار شیخ شولو
 عشق کبن چہ وہ وفاۓ هغه نہ وہ
 هغه کرم چہ وو خپلوی وہ پکبند
 د مست نظر خندای هغه نہ دا

ساحِر کمشی هغه رنگ جعنون خنگ چج
 خنگ چہ وہ یسلی ہے هغه نہ دا

طري غزال

ساحرا پریده

جذبے د لیونتوب م په انکار او بزید
 ستان لفے چه کستاخ په رخسار او بزید
 ته حم راحم بلئی ته زه به ناست و م په کمر
 پیرے د رقیبانو چه په لار او بزید
 بنائیست ! د غریب مین د وس نہ شوے بھر
 تلے تلے د ا میراتو په دربار او بزید
 منکل د چه پورنہ کوئے دیسته د ستمانی
 لعیہ زما په جام او په خمار او بزید
 ستائیلوں په شعر کبن غزوہ ستا د نظر
 پتئی د خوب و زیرو نوپہ پرھار او بزید
 محروم د د کرم نہ شو بھردے له کوئے
 بنیرے د سوی زرہ م په اغیار او بزید

ساحرا پریده
 بکن بیان کوہ کہ ژم د مشوہہ زرہ

ساحر اپریڈے

ڪڙاں

ستادِ یادو نو سره لوبے کُوم
 ڏ پھرو نو سره لوبے کُوم
 لاس دے چه زلفوله ور و په گل
 تور و مارو نو سره لوبے کُوم
 اُوبنکے م او گوره په شپه ڏ فراغ
 ڏ سیلا بونو سره لوبے کُوم
 ناز او غمزہ، مکیزادا، خندوانے؟
 بنکلو مرکونو سره لوبے کُوم
 خیال کنس دے شارم ڏ رضاخان
 ڏ زرگا ڏ اغونو سره لوبے کُوم
 ڏ وصال تیر وختونه خیادو
 ڏ عذابونو سره لوبے کُوم

ساحر را غلله کو خه ڏ حمسه
 بیاد شکونو سره لوبے کُوم

دانگل زما شاعری ڏ و پمی ڏ ور
 سنه ۱۹۵۶ء ڏ ور حودے - ساحر

شِرکل

ساحِرا پریده

یو بنکلے بُت د بُتکد په ورکش
 زه او دروم حم د کعې په ورکش
 منکرو ماله چه نزدو را نشئی
 ساه م خیثی د هغه په ورکنی
 چه د صبا ستر که راخیثی خه وخت
 مالیتوه د میکد په ورکنی
 ز پکیه صندیه چه پوره شی خیر ده
 کرمہ سجدہ د عارف په ورکنی
 پیاله د او شکمہ د ستر کو کنه
 لارشته که نشته د توبے په ورکنی
 کداد احسن عنواری خیر تیولوی
 غریب مین د معشوقة په ورکنی

خومره زرمه مائے غوند بنا کاری ساحر
 د نصیبونو د پیختره په ورکنی

عترل

ساحر اپریکے

دنوم دو مرہ تذکرہ ستا افسانہ کن اوشوہ
 چہ بے حسایہ رسولی م نعماں کن اوشوہ
 بینجی پاکل یہم جدائی دیار عذاب دہ راتہ
 دُنیا م پر یعنی دکا مودہ م ویرانہ کن اوشوہ
 دخپل قابل لاس کن خپر تہ بہ نور خمہ اوفایم
 ما سرہ دغہ ناروا پہ یارانہ کن اوشوہ
 شراب بہ خکو دغیریب وینے خکل بہ حرم کنہ
 دا فیصلہ فن دَرِند انو میخانہ کن اوشوہ
 خہ کنه مات کوہ ستر بن تر نہ بھر را اوچہ
 چیریہ مودہ پہ او سید د آئینہ کن اوشوہ
 خط دیے چہ راغللووز ما پاہ معرفت رقبا تہ
 بھل ناخاپیہ م یوسوپیکہ پہ سینہ کن اوشوہ

سجدہ رالہ دعجت ساحر کہ تالہ راغلہ
 کہ ابتداء پیٹ پہ حرم کہ بُست خادم یقہ اوشوہ

عترل

ساحر اپریڈ

ماغوندے کونہ دی خوتاغوندے یوکا نشته
 دے دنیا کښ بله جینی تانہ بنایسته نشته
 ستر گوکنیں جادوا و خوشبوئی دی په خبر و کښ
 تانہ چه قربان نہ شی هغه نہ بل سادہ نشته
 او بینکے د میسو بارا لوندہ و روی ھے
 چاسک راجی چہ پسل د لته هغه نشته
 دا درس د خوک دو؟ چمی و په لار چی یوکا درته
 تاخودو وویلی چه رقیب د لته راحمہ نشته
 ستاد اخم په خم کرپه مخور ہے زنچی نہ منی
 خنکہ یئے زما ک یونتو ب سن ک رشتہ نشته؟
 ستا کا بندہ بانپ کیئے مدعاں دی خلق یئے پیشی
 ویشته یئے چہ نہ دا د لته دا سے یوسینہ نشته

او شرمید خلفو کار بار چن جو گو کریں
 ن صبا ساہرا یا لاؤ بجن شم صڑکا نشته

حُكْم

ساحِر اپریڈٹ

حُكْم

وہ م کہ پہ زرگار چرے بہ وکا مرہ
تہ چہ را غلط اختیہ شوہ گھیلہ مرہ
شیہ د وصال چ کہ لہ عذاب وکا
تیرہ شوہ پہ نہ مرکہ پہ نہ مرہ

 خواست م دبو سے چہ ترہ او کپلو
دیں پہ ناز یئے او میل چہ تھہ مرہ
بید د کرو خویار بہ رانہ خیل نہ کپے
مکور و بہ رقیبہ سر کا بنہ مرہ

 زہ بہ مے د زرگار حرم کیس پتہ کرہ
را غله کہ پہ لاس را تہ هنگہ مرہ
کیجی پرے جیرسود دیوفی زرگی
کلہ کلہ خط راتہ لیکہ مرہ

بینکاری دے یوس کوئی چھ سحر ختم شوہ
پڑیں گدا دشکا کا د راحم مرکہ

گل

چون زناده هم بود جان
از نظر سازده می باشد این دلیل دلی دلی
نه کند دلی دلی دلی دلی دلی دلی
نمی شود خلاصه می باشد این دلیل دلی دلی دلی
با خوشی دلی دلی دلی دلی دلی دلی دلی
جز این خواسته می باشد این دلیل دلی دلی دلی
لیک م ام از دلی دلی دلی دلی دلی دلی دلی
قطع این دلی دلی دلی دلی دلی دلی دلی
هزار نموده دلی دلی دلی دلی دلی دلی
و آنها می باشند این دلیل دلی دلی دلی
فقط نموده دلی دلی دلی دلی دلی دلی
خواسته می باشد این دلیل دلی دلی دلی
آنها می باشند این دلیل دلی دلی دلی
دلمک از این دلی دلی دلی دلی دلی دلی

